

Lilac

4

Moeundal

เขียน

aftereve

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

สุดท้ายแล้ว ความทรงจำคืออะไรกันแน่
เป็นสิ่งที่ทำให้เรายังคงเป็นตัวเอง หรือเป็นเพียงโซ่ตรวน
ที่ผูกเราไว้กับความเจ็บปวดในอดีตกันแน่

แม้ชื่อซึ่งวอนจะลืมทุกอย่าง ลืมโลกเดิม ลืมความจริง
และลืมแม้กระทั่งเหตุผลที่ตัวเองต้องตื่นขึ้นมาตลอด แต่ถึง
อย่างนั้น หัวใจของเขาก็ก็นั่งจำคนคนหนึ่งได้เสมอ

บางทีความรักจึงอาจไม่ใช่เรื่องของโชคชะตา ไม่ใช่บท
ที่ถูกเขียนไว้ในหน้านิยาย แต่เป็นการที่ต่อให้ลืมทุกอย่าง
ไปหมดแล้ว ก็ยังเลือกจะกลับไปหาใครคนเดิมอีกอยู่ดี

เดินทางด้วยกันมาถึงเล่มสุดท้ายแล้วนะคะ มาเลือก
ความจริงของพวกเราเองไปด้วยกัน ใน ภาพลวงตาที่มีผู้คน
ปัจจุมนิบทเล่มนี้ได้เลยค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

Trigger warning

Abusive relationship

Alcoholism

Anesthetics

Anxiety

Aphrodisiacs

Attempted rape

Blood

Brainwashing

Coercion

Corpse

Depression

Domestic violence

Gaslighting
Isolation
Imprison
Kidnapping
Mental illness
Manipulation
Major character death
PTSD
Suicidal thought
Sexually explicit scenes
Stalking
Starvation

9.ความเป็นจริง (8)

เราพากันเดินผ่านต้นสนที่ถูกหิมะโปรยปรายลงมาปกคลุมจน
สวยงามยิ่งขึ้นเพื่อออกไปจากสนามหญ้า ก่อนจะผ่านบ่อน้ำที่มี
ดอกบัวตูมอยู่เต็มไปหมด

ผมรู้สึกแปลกๆ เพราะเหมือนใบบัวที่มองเห็นผ่านๆ นั้น
ดูใหญ่จนน่ากลัวเลยหันหน้าไปเพื่อมองให้แน่ใจอีกครั้ง ตอนแรก
คิดว่าตาผาด หวากลับมีใบบัวใบใหญ่ขึ้นอยู่แน่นเต็มสระน้ำจริงๆ

“ทำไมมันใหญ่อะไรขนาดนั้นเหรออครับ ปกติใบบัวเป็น
แบบนี้เหรออ”

“ไม่อยู่แล้ว ดัดแปลงพันธุกรรมเอานะ”

“ว้าว ต้นมันคงจะสูงเท่าคนเลยสินะครับ”

“น่าจะสูงกว่านั้นอีกนะ”

ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่าสรวบนี้ลึกมากใช้หรือเปล่า
ผมจินตนาการภาพลำดับที่ขึ้นแน่นชนิดและพลั่วไหวไปมา
ในความลึกเช่นนั้น ก่อนความหวาดหวั่นจะพุ่งขึ้นมา คงเป็น
เพราะผมแสดงสีหน้าออกไป แทชองเจเลยหลุดหัวเราะ

“ถึงจะน่ากลัวไปหน่อย แต่พอถึงเดือนสิงหาคมจะน่ามอง
มากเลยนะ”

“ดอกมันบานตอนเดือนสิงหาเธอครับ”

“อาจจะนะ”

แล้วในตอนนั้น กลิ่นหอมน่าอร่อยก็ลอยฟุ้งออกมาจาก
ห้องที่รู้สึกได้ว่ามีคนอยู่

เพราะไม่มีความทรงจำว่าเคยกินข้าวที่ห้องอื่นนอกจาก
ห้องของแทชองเจเลยรู้สึกไม่สบายใจอย่างอดไม่ได้

ผมถอดรองเท้าแล้วก้าวขึ้นไปบนพื้นไม้ ก่อนสายตาจะ
สะดุดเข้ากับหิมะที่กองอยู่บนไหล่ของแทชองเจ

พรุ่งนี้เช้าภาพทิวทัศน์คงจะงดงามน่าดู เพราะหิมะคงตก
กระหน่ำตลอดช่วงเช้ามีด

ผมยกมือขึ้นปิดไหล่ของอีกฝ่ายเบาๆ ส่วนคนตัวสูงก็ช่วย
ปิดคอเสื้อให้ผมด้วยเหมือนกันพลางกระซิบ

“ซอชิงวอน จำคำที่ฉันเคยพูดเอาไว้ด้วยนะ”

“คำไหนหรือครับ”

“คำที่บอกว่าให้ฟังเหมือนกับกำลังฟังเรื่องราวของคนอื่นนะ
ไม่ว่าห้องของนายจะพูดอะไรก็คิดซะว่ามันคือเรื่องของคนอื่นไว้”
“อืม”

บอกให้ผมฟังเหมือนกับกำลังฟังเรื่องราวของคนอื่น หรือ
บอกให้ผมฟังสิ่งที่ห้องพูดให้เหมือนฟังเรื่องที่คนอื่นพูดกันแน่

แม้จะไม่เข้าใจแต่ผมก็ยังพยักหน้าตอบรับ

ถึงจะบอกให้ทำตัวเหมือนไม่ได้กำลังฟังเรื่องของตัวเอง
แต่ตอนนี้ผมก็อยู่ในสภาพที่ทำอะไรไม่ได้ นอกจากทำตามนั้น
ต่อให้ไม่มีคำแนะนำอะไรเป็นพิเศษก็ทำแบบนั้นได้ดีแหละ

เมื่อประตูกระดาดชานเลื่อนถูกเปิดออก สิ่งแรกที่สะดุดตา
ผมคืออาหารมื้อเย็นที่จัดเตรียมไว้เต็มโต๊ะ ตามด้วยเด็กสาว
หนึ่งคนและเด็กหนุ่มหนึ่งที่ดูเหมือนจะเป็นนักเรียนชั้นมัธยม
ปลาย และไม่ว่าจะมองอย่างไรก็ไม่เห็นผู้หญิงกับผู้ชายวัย
กลางคนเลย

แปลว่าที่นี่มีแค่ห้อง

ผมหันไปทางเด็กสาว เพราะห้องของผมเป็นผู้หญิง ทว่า
พอมองแล้วกลับไม่คุ้นเคยเอาเสียเลย

แม้จะเป็นครอบครัวที่อาศัยอยู่ด้วยกัน แต่พอความจำเลือน
ก็เกิดความรู้สึกไม่คุ้นเคยได้เหมือนกันสินะ

ผมคิดง่าย ๆ แบบนั้น ก่อนแทชองเจจะจับศีรษะผมหันไป
อีกทางด้วยแรงที่ขัดขึ้นไม่ได้ สายตาจึงไปหยุดอยู่ที่เด็กหนุ่ม
ที่ไม่คุ้นหน้า

“ไม่ใช่ตรงนั้น น้องนายอยู่ทางนี้ต่างหาก”

“...พี่น่าจะ 모르 แต่น้องของผมเป็นผู้หญิงนะครับ”

“ก็นั่นละสิ เป็นเรื่องที่น่าตกใจใช่ไหม”

เมื่อเทียบกับการพูดออกมาแบบนั้นแล้ว น้ำเสียงของอีกฝ่าย
ฟังดูไร้ชีวิตชีวา

อะไรนี่ แกล้งผมเล่นอีกแล้วหรือ แต่ดูไม่เหมือนจะเป็น
แบบนั้นเลยแฮะ

ผมลืบนิดหน่อย เพราะคนที่เอาแต่แกล้งหยอกผม
ไม่หยุดมาจนถึงเมื่อครู่กลับพูดโดยไม่มีท่าทีล้อเล่นสักนิด

เดี๋ยวลี แทชองเจจะทำอะไรกันแน่

ในตอนนั้น เด็กหนุ่มที่ไม่รู้ว่าทำไมถึงมาอยู่ที่นี้กันแน่ก็ถูก
พรวดจากเก้าอี้ก่อนจะพูดออกมา

“พี่ เป็น...เป็นผมถูกแล้ว ผมคือน้องของพี่ ซอ...อียอนไง”

“...”

ใครคือซอฮียอน...

แม้จะได้ยินชื่อแล้วแต่ก็เป็นชื่อที่ไม่คุ้นหูอยู่ดี ผมไม่อาจสัมผัสได้ถึงความเป็นจริงเลย แม้เจ้าตัวจะยืนยันว่าเป็นน้องของ ผม แต่ผมก็มั่นใจว่าน้องของผมไม่ใช่เด็กผู้ชาย ถึงน้องจะตัวสูง แต่ก็ไม่ใช่ขนาดนี้ อีกอย่าง น้องก็ไม่ได้มีรูปร่างสูงใหญ่กำยำ น้ำเสียงก็ไม่ได้สมชายแบบนี้ด้วย

ทว่าทุกคนที่อยู่ในห้องนี้ไม่มีใครขาดเด็กหนุ่มที่ยืนกรานเรื่องน่าเหลือเชื่อนี้เลย อีกทั้งเด็กหนุ่มที่ผมเพิ่งเคยเจอครั้งแรก ยังทำท่าเหมือนจะร้องไห้ด้วยท่าทางที่ผมคุ้นเคยดีอีก ดังนั้นมันเลยค่อนข้างจะเป็นอย่างที่เด็กคนนั้นพูด...

“เรื่องจริงหรือ”

“...อื้อ”

“...คือว่า ผ่าตัดแปลงเพศมาหรือ”

“หา? ไม่ใช่ซะ! ผมไม่ได้ผ่าตัดอะไรแบบนั้น!”

ผมตอบกลับเด็กที่โวยวายด้วยใบหน้าแดงก่ำว่าเข้าใจแล้ว ก่อนจะทำไม้ทำมือบอกให้ใจเย็นลง

พอผมได้ยินคำยืนยันแล้วก็เลยคิดว่าน้องคงอยากเป็นผู้ชายหรือเปล่าล่ะ และมันไม่มีอะไรให้คิดนอกจากสงสัยอย่างมีเหตุและผลแบบนี้เนี่ย

แม้ตลอดช่วงหนึ่งปีที่ผมไม่มีความทรงจำนั้น ความโชคร้ายของเพื่อนๆ จะหายไปหมดจนเกิดความสับสนมึนงงอยู่บ้าง แต่ก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่ผมไม่พอใจเลยได้แต่ปล่อยมันไป กลับกันผมยังคิดว่ามันเป็นเรื่องที่ควรจะยินดีเสียด้วยซ้ำ แม้แต่กรณีที่เพศของน้องเปลี่ยนไปก็ไม่ต่างกัน ผมได้แต่ยืนนิ่งอย่างงุ่มง่ามด้วยความงงงัน

นี่มันเรื่องอะไรกันแน่

ผมคิดพลาถอดทนต่อความอยากยกมือขึ้นกุมศีรษะ

“ถ้าทั้งนี้ก็คุ้มกันไปนะ”

“ครับ? พี่จะไปแล้วหรือ”

แทชองเจบิบไหล่ของผมอย่างแนบแน่นก่อนจะละมือออกไป เพราะแรงบีบยังคงหลงเหลืออยู่บนไหล่ มันเลยพอจะเป็นที่พึ่งพิงให้ผมได้ ทว่ากลับทำให้ผมยิ่งกังวลมากขึ้น

แค่ออยู่ด้วยกันก็ไม่ได้หรือ

“ไม่จำเป็นต้องมีฉันอยู่ด้วยนี่นา ซึ่งวอน นายนะกินข้าวด้วยนะ ส่วนน้องของซึ่งวอน ไม่ต้องรีบพูด ค่อยๆ คุยกันไปใจเย็นๆ พี่ชายของนายรอได้ ดังนั้นก็ค่อยๆ พูดนะ เรามีเวลากันอีกเยอะ ไม่ต้องรีบเร่งคุยให้จบในรวดเดียวหรอก”

“ผมรู้อยู่แล้วครับ”

ผมมองเด็กหนุ่มที่ตอบกลับอย่างต่อต้านด้วยน้ำเสียงที่คลอเคล้าไปด้วยก้อนสละอื่นสลับกับเด็กสาวที่ไม่สามารถเก็บซ่อนสีหน้ากังวลเอาไว้ได้ หลังจากนั้นก็รีบยกมือคว้าตัวแทะของเจเอาไว้

นี่จะเดินไปเฉยๆ แบบนี้เลยจริงๆ เหรอ

แล้วผมต้องทำอะไรล่ะ ทั้งผมเอาไว้แล้วแบบนี้จะให้ผมทำอะไร จะให้ผมคุยอะไรกับเด็กพวกนี้ล่ะ อีกอย่างเรื่องแบบนี้จะให้ผมทำตัวเหมือนกำลังฟังเรื่องของคนอื่นได้อย่างไรกัน นี่มันคนละครณีกันเลยไม่ใช่เหรอ

ให้ตาย ผมเหมือนจะเป็นบ้าเลย

ราวกับว่าความทรงจำของผมกับน้องที่เคยจดจำได้ถูกฉีกทิ้ง แม้จะไม่ได้เจอหน้ากันหลายเดือนแล้วหลังจากที่ผมออกมาอยู่คนเดียว แต่ถึงอย่างนั้นก็เป็นครอบครัวที่อยู่ด้วยกันมาตลอดสิบเก้าปี

พวกเราเป็นพี่ชายน้องสาวที่ความสัมพันธ์ระหว่างกันไม่ได้แย่ถึงขนาดนั้น แม้จะทะเลาะกันแต่ก็ยังมีความห่วงใยกันเลย ทำให้ตึงไส้กันได้ไม่นานนัก แשרเรื่องที่คุยกับเพื่อนไม่ได้ให้กันและกันฟังอยู่ตลอด ทั้งยังช่วยกันปกปิดความลับที่มีร่วมกันในวัยเด็กอย่างเรื่อง...

“เดี๋ยวก่อน พี่อย่าเพิ่งไปนะครับ”

“ฉันอยู่แถวๆ นี้นี้แหละ”

“ไม่ะ ไม่เอา” ผมโบกมือไปทางคนที่ขยับตัวเดินไปนอกประตูแล้วหยุดชะงักอยู่ตรงนั้น

“เดี๋ยวก่อน คือผม...ผมเหมือนจะอ้วกเลยครับ”

แม้จะได้ยินเสียงบอกว่าอย่ากลืน ให้อ้วกออกมาเลยผ่านหู อื้อๆ แต่ผมก็ปิดปากเอาไว้และอดทนต่อความคลื่นไส้พะอืดพะอม โชคดีที่ไม่มีอะไรไหลออกมา ทว่าปัญหาคือการมองเห็นที่สั่นไหว ผมรู้สึกสั่นโคลงเคลงราวกับพื้นห้องที่ว่างเปล่าแตกออกจากกันและเพดานถล่มลงมา ทำให้ไม่สามารถลืมตาได้เลย แต่ก็ใช้ว่าการหลับตานั้นจะดีไปกว่ากัน

ผมคงสติหลุดไปครู่หนึ่ง

พอลืมตาอีกครั้งก็เจอกับพื้นห้อง ผมจ้องมองไปยังหลังเท้าที่เตี้ยเล็กเตี้ยใหญ่กับพื้นห้องที่ขยับเหมือนคลื่น

ผมต้องลุกยืน...ทว่าไม่สามารถยกศีรษะได้เลย อาการแบบนี้คงไม่ได้เป็นเพราะไม่ได้ออกกำลังกายก็เลยร่างกายอ่อนแอหรือไม่ใช่ไหม

“ขอชิงวอน อย่าเพิ่งขยับ”

แขนขาที่พยายามตะเกียกตะกายหยุดชะงักเพราะน้ำเสียง
เด็ดขาด

เดี๋ยวลี ถึงจะทำได้โดยไม่รู้ตัว แต่นี่ผมเป็นอะไรไป ทำไม
ถึงเชื่อฟังจังเลยล่ะ แบบนี้ต่อไปให้ผมยอมให้อีกฝ่ายมีอำนาจ
ควบคุมร่างกายของผมเสียดีกว่า ก็คงไม่แปลกอะไรแล้ว

“ดีมาก ทีนี้ก็ฟังตัวมาหาฉัน ช้าๆ ...เก่งมาก”

“มีน...อ้อ มีนหัว...”

ลิ้นของผมพันกันไปหมดจนเหมือนว่าหากปิดปากเฉยๆ
คงจะดีกว่า ผมกัดฟันฝืนทนไว้แล้วหลับตาทั้งสองข้าง ก่อนจะ
จับแขนของแทซองเจราวกำลังคำยันกำแพง หลังจากนั้น
ก็พยายามยันตัวลุกขึ้น

หากอีกฝ่ายไม่ช่วยจับ ผมคงได้หัวร้างข้างแตกไปแล้ว
ถ้าล้มก็คงได้รอยขีดเพิ่มขึ้นอีกแน่ๆ

ถึงผมจะไม่ได้สนใจว่าผิวจะแตกหรือเป็นรอยฟกช้ำ
นิดหน่อย แต่เป็นเพราะแค้นคนที่พยายามให้อย่างพิถีพิถันต่างหาก
ถ้าเป็นไปได้ก็ไม่อยากเจ็บตัวอีก และแม้จะไม่ใช่วิธีที่ใหญ่ ทว่า
ผมดันทำตัวเหมือนเป็นแผลโดนมีดเฉือนแทงอย่างรุนแรง
เลยรู้สึกอับอายอยู่เหมือนกัน

พอขยับร่างกายอันไร้เรี่ยวแรงให้ตั้งตรงได้แล้ว ผมก็เอ่ยเสียงเบาว่าขอบคุณที่ช่วยจับไว้ แล้วจังหวะนั้นก็รู้สึกอึดอัดในลำคอเลยไอแห้งๆ ออกมา ผมปวดหัวทุกครั้งที่ได้ไออย่างติดขัดจนร่างกายงอแง

คงไม่ใช่เรื่องที่ว่าออกกำลังกายไม่เพียงพอจริงๆ แล้วแหละ
แม้ยังไม่รู้เหตุผล แต่เรื่องนี้ไม่ว่าจะผิดพลาดตรงไหน
มันก็ได้กลายเป็นเรื่องใหญ่โตไปแล้ว

อ่า ผมดูถูกร่างกายของตัวเองมากเกินไป หรือว่าประเมิน
มันสูงเกินไปกันแน่นะ

แหะของเจใช้แรงนุ่มนวลแต่หนักแน่นประคองศีรษะและ
ลำคอผมให้กลับเข้าที่ ก่อนจะล็อกใบหน้าผมให้อยู่นิ่งๆ ระหว่าง
แผ่นอกกับฝ่ามือ ร่างกายที่ถูกเขาตรึงกอดเอาไว้อย่างมั่นคง
พลันหยุดสั่นไหวโดยไม่รู้ตัว อาการวิงเวียนศีรษะจึงเบาลง แล้ว
ผมก็ถูกพาออกมาตรงทางเดิน ก่อนจะสัมผัสได้ถึงลมเย็นสดชื่น
ที่พัดวูบมากระทบตัว ตอนนี้เลยรู้สึกเหมือนมีชีวิตรอดขึ้นมา

“เอ่อ ทำยังไงดี พี่ไอเคโหม อ๊ะ คงไม่ไอเคแน่ๆ อยู่แล้ว
ใช้โหมครับ”

เด็กหนุ่มที่ยืนยันว่าเป็นน้องของผมโผล่เข้ามาในสายตาที่พราวเลือน ไม่ว่าจะป็นน้ำเสียงกังวลหรือท่าทางลูกลี้ลูกลั่นราวกับทำอะไรไม่ถูกนั้นดูอุ่นวายนัก

เพราะคิดว่าเด็กคนนั้นคงตกใจ ผมเลยจะโบกไม้โบกมือเป็นเชิงบอกว่าไม่เป็นไร ทว่าภาพตรงหน้าดันมีดสนิท ผมสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น ก่อนจะพบว่ามันเป็นแผ่นหลังของมนุษย์

แม้ว่าที่นี่จะเหมือนไม่มีคนอยู่ แต่จริงๆ มีคนอยู่ตรงนั้นตรงนี้เต็มไปหมด อีกอย่างเป็นเพราะเหล่าชายฉกรรจ์ที่เหมาะสมจะเรียกได้ว่าหนุ่มล่ำสันนั้นปรากฏตัวออกมาจากหลายๆ ที่อย่างเงิบเงียบจึงทำให้ผมทิ้งนิดหน้อย

คนพวกนั้นทั้งมีท่าทางระมัดระวังเหมือนกับใครบางคนและไม่พูดจาเสียงดังกระโชก แต่กลับกัน...

“กรุณารอข้างในนะครับ”

“ไม่...ไม่เอานะ จะปิดประตูเหวอ จะปิดประตูตอนนี้เลยเหวอ”

คงเป็นเพราะพลังเสียงดีมาก น้ำเสียงของเด็กหนุ่มถึงได้ชัดเจนและดังกังวาน

ผมพลันรู้สึกได้ว่าเสียงอะอะโวยวายนั้นแผ่วลง ตอนนั้นคงถูกพาเข้ามาอีกห้องแล้ว ทว่าห้องที่ผมอยู่คงจะอยู่ข้างๆ กัน เลยยังได้ยินเสียงโต้เถียงดังสนั่นอย่างชัดเจน

“นี่ ซอชิงจุน! จะทำอะไรนะ!”

“ไม่สิ มินจุน เธอคิดว่าเรื่องนี้มันสมเหตุสมผลแล้วหรือนั่นพี่ชายของฉันนะ พี่ชายของฉันแท้ๆ ทำไมฉันถึงโดนห้ามด้วย! แม่ง ไอ้ย เปิดประตูนะครับ! ผมก็จะอยู่ข้างๆ พี่เหมือนกัน!”

“...นี่! ให้มันรู้เรื่องหน่อยได้ไหม! เขาบอกให้รอนัง! ยังไงก็คงกลับมาอยู่แล้ว!”

“ไอ้ที่บอกให้รอนะ ฉันจะรอได้ยังไง พี่เป็นแบบนี้แล้ว ก็ออกไปเลยนะ มันไม่ใช่เรื่องของเธอด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นอย่ามาพูดอะไรง่าย ๆ หน่อยเลย!”

“นายพูดจบหรือยัง”

...อะไรกัน ตอนนี้ได้ทั้งสองคนนั้นทะเลาะกันอยู่หรือเหมือนจะได้ยินเสียงทะเลาะเบาะแว้งกันอยู่นะ

ผมตั้งสมาธิเพื่อไม่ให้ล้มหายใจติดขัด ก่อนจะขมวดคิ้ว
เพราะยังเด็กหรือเปล่านะ

แม้กระทั่งตอนอยู่ที่บ้านของคนอื่นก็ยังทะเลาะกันได้ หากเป็นอย่างนั้นแล้วเกิดเจ็บตัวจะอย่างไรละ

แล้วในตอนนั้น ผมก็ได้ยินเสียงอันน่ากลัวดังขึ้นเหนือ
ศีรษะ

“ไปแยกสองคนนั้นซะ”

“ครับ”

ดูท่าคงคิดจะห้ามสินะ เป็นความคิดที่ดีเลย

หากผมสงบลง อาการเจ็บป่วยก็คงดีขึ้นในไม่ช้า ทว่า
ตอนนี้ยังไม่มีสมาธิเท่าไรเลยไม่ค่อยได้ผลนัก

ขณะที่กำลังทำแบบนั้น การทะเลาะกันของเด็กๆ ก็รุนแรง
ขึ้น

“ฉันทำผิดเองสินะ! มันเป็นโลกของนายแท้ๆ หากมัน
ไม่เป็นไปดังใจนายก็ควรจะโกรธสินะ! ที่นี้มันอยู่ในกำมือนาย
ทุกอย่างเลยไม่ใช่หรอ บอกให้เปิดประตูเดี๋ยวนี้ซะสิ! เฮ้อ
ทำตามใจของนายเลยสิ!”

“คูมินจู้ เธอพูดอะไรของเธอ เธอก็รู้ว่ามันไม่ใช่!”

“อย่ามาตลกหย่อยเลย ถ้ามันไม่ใช่แล้วทำไมถึงมีแค่ฉัน
ที่เหมือนเดิมล่ะ!”

คงเป็นเพราะมีใครสักคนกำลังโกล่เกลี่ยให้พวกเขาทั้งสอง
เสียงของเด็กสาวถึงได้แผ่วลงและสิ้นเครือ

“ทำไมถึงมีแค่ฉันที่เป็นเหมือนเดิม ส่วนนาย ทำไมนายถึงเป็นคนเดียวที่...”

ไม่ใช่แฮะ เด็กสาวคนนั้นไม่ใช่ห้องของผม

แม้จะเป็นแค่กลางสังหรณ์ ทว่าผมก็แน่ใจ ตอนแรกคิดว่าเศษของเจกับเด็กหนุ่มคนนั้นรวมหัวกันแกล้งผมเฉยๆ ส่วนเด็กสาวคนนั้นเป็นน้องของผมจริงๆ เพราะว่าเป็นผู้หญิงเลยคิดว่าคงจะเป็นแบบนั้น แถมตอนที่โกรธก็ยังมีท่าทางคล้ายคลึงกับผมแปลกๆ ที่พอโกรธก็จะอดทนและฝืนทนเอาไว้ จนในที่สุดก็ตะโกนออกมาเสียงดังลั่น อะไรแบบนั้นนะ

ทว่า...ให้ตายเถอะ เหมือนผมจะเข้าใจผิดไป

ผมสูดลมหายใจลึกอย่างระมัดระวังตามสัมผัสที่ลึบบนแผ่นอก ก่อนจะฝืนหัวเราะ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม ผมดันจำแม้กระทั่งคนในครอบครัวที่เติบโตมาด้วยกันตั้งแต่เกิดไม่ได้ เรื่องนี้มันไม่เกินไปหน่อยหรือ

เมื่อเสียงรอบข้างเงียบลง การทำให้จิตใจสงบก็ง่ายกว่าเดิม ดังนั้นผมเลยหายใจได้สบายขึ้น และในตอนนั้นเองผมถึงสัมผัสได้ถึงไออุ่นจากมือหนาที่กอบกุ่มใบหน้าของผมเอาไว้ แม้จะไม่ราบเรียบและหยาบกระด้าง แต่ก็ใช่มือใหญ่ที่อบอุ่นและอ่อนโยน พอยอมรับได้แล้วก็รู้สึกใกล้ชิดมากขึ้น

นั่นสินะ...เป็นพี่นี่เอง

ผมพยายามเปิดเปลือกตาที่หนักอึ้ง ก่อนจะมองเห็น ใบหน้าที่ปกคลุมด้วยเงาสีดำกำลังก้มมองผมอยู่เช่นกัน ผมเลย เห็นเครื่องหมายเขาได้ไม่ชัดเจนนัก ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมคนที่คอยบอกให้ผมมองหาเจ้าตัวหน้อยถึงได้ปกปิดใบหน้าของตัวเองเอาไว้ในความมืด

เปิดไฟหน้อยสิ ผมก็อยากมองเหมือนกันนะ

ดวงจันทร์ที่ปรากฏระหว่างช่องว่างของประตูไม้ซึ่งเปิดอ้า อยู่เล็กน้อยอยู่เหนือศีรษะของแทชองเจพอดิบพอดี้ ผมมองเงาดำที่ตกกระทบผนังว่างเปล่าอย่างเหม่อลอยไร้คำพูด

น้ำเสียงลุ่มลึกเอ่ยเรียกผม

“ชิงวอน มองฉันสิ”

มือที่อบอุ่นกว่าคำพูดจับใบหน้าของผมให้ขยับหันเป็น อย่างแรก

ผมกะพริบตาปริบๆ อย่างเชื่องช้า ตอนนี้อยู่บนตักของอีกฝ่ายซึ่งนั่งฟังประตูอยู่ ถ้าพูดอย่างชัดเจนก็คือผมถูกกอดเอาไว้ในอ้อมอกของแทชองเจ มันอบอุ่นจนผมรู้สึกไร้เรี่ยวแรง อีกทั้งในห้องยังเงียบเชียบและอุ่นสบาย ทำให้ผมรู้สึกดี เพราะ

แบบนี้ผมจึงตั้งพิกหน้าตอบรับและส่ายหน้าปฏิเสธเพราะ
ไม่อยากทำลายช่วงเวลาแบบนี้ลง

“ลองอ้าปากได้ไหม ดื่มน้ำสักหน่อยเถอะ”

“...”

ขวดน้ำเปล่าที่ไม่รู้ว่าโผล่มาจากไหนอยู่ในมือของเขา
เหลือเชื่อชะมัด คิดว่าผมไร้สติมากขนาดต้องยอมรับน้ำมา
ดื่มอย่างไม่อึดออดงั้นหรือ

“น้อง...แค่ก”

แม้จะยังไม่เชื่อ แต่ขึ้นชื่อว่าน้องในไส้ก็คือน้องอยู่ดี
ผมเลยอยากขอโทษแทนคนเด็กกว่าที่ก่อความวุ่นวาย ทว่าเป็น
เพราะหลุดไ้อออกมาจึงปิดปากสนิทเหมือนเดิม

ผมใช้มือข้างหนึ่งจับบริเวณลูกกระเดือกก่อนจะไอเพราะ
ฝืดคอ หลังจากนั้นก็ดื่มน้ำที่อีกฝ่ายยื่นมาให้อย่างสงบเสงี่ยม
ทันที

พอมาคิดดูแล้ว ตอนที่ผมเพิ่งตื่น เขาก็นอนอะไรสักอย่างให้
ผมกิน เลยดูเหมือนว่าตอนนี้คงไม่จำเป็นต้องปฏิเสธอะไร
อีกแล้ว

ทันใดนั้นผมก็นึกถึงเด็กสาวที่เคยเข้าใจผิดว่าเป็นน้องสาว
อีกครั้ง เพราะคล้ายคล้ายคลบคลาว่าในบรรดาเพื่อนๆ ของน้อง

มีเด็กที่ดูคล้ายคลึงกับเด็กคนนั้นอยู่ แม้จะไม่ได้รู้จักกันดี แต่ไม่ว่าจะเป็นนิสัยหรืออะไรต่างๆ ก็เหมือนกันมาก...อีกอย่างทั้งสองยังสนิทกันจนบางครั้งโดนเข้าใจผิดว่าเป็นพี่น้องกันด้วยซ้ำ...เด็กคนนั้นเป็นเพื่อนรักในวัยเด็กที่สนิทกันมากที่สุดและเป็นคนที่หากทำท่าว่าจะห่างเหินจากกันไป น้องสาวของผมคงกระสับกระส่ายและทำอะไรไม่ถูก...

“เหนื่อยใช่ไหม”

“...ครับ?”

“มันควรจะเป็นอย่างนั้นใช่ไหมล่ะ เรื่องคุยกันเอาไว้คราวหน้าดีกว่า โอเค ตามนี้นะ”

อ่า นี่ผมเหม่ออีกแล้วเหรอ ท่าทางของผมคงดูเหนื่อยล้าสินะ ผมเงยหน้า ตั้งใจจะโบกมือปฎิเสธ แต่ก็หยุดมือเอาไว้
อะไรกัน บรรยาการรอบตัวของอีกฝ่ายเปลี่ยนไปเล็กน้อย
เป็นเพราะตกใจนั้นเหรอ

“พี่ ตกใจใช่ไหมครับ”

“ฉันไม่เป็นอะไร”

“เหนื่อยหน่อยนะครับ”

“...ใครเป็นฝ่ายต้องพูดคำนั้นกันแน่ หือ?”

“ผมเป็นแบบนี้แล้วเดี๋ยวพี่ก็ห้ามอีกใช่ไหมครับ ถ้าผมได้
พักสักหน่อยก็ดีขึ้นแล้ว ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกนะครับ”

แทซองเจเอียงศิระชะเพราะคำพูดของผม เเงด้าที่ทาบทับ
ใบหน้าถึงได้เคลื่อนออกไป เผยให้เห็นลิ้นของอีกฝ่าย แม้
จะเพียงครึ่งเดียว แต่ผมก็สบายใจเพราะได้เห็นดวงหน้านั้นแล้ว

สีหน้าของเขาดูเหมือนจะโอเคดี โลงใจจัง

“ผมจะทำตัวเหมือนกำลังฟังเรื่องของคนอื่นโดยที่ไม่ตกใจ
ได้ยังไงกันล่ะครับ ผมดูเหมือนคนความรู้สึกซ้ำขนาดนั้นเลยหรอ”

“นั่นสินะ ไม่ได้เป็นถึงขั้นนั้นสักหน่อยนี่เนอะ”

“...นั่นมัน หมายความว่ายังไงครับ”

ผมหรีตาจ้องมองอีกฝ่าย

อีกฝ่ายส่งยิ้มผ่านดวงตาราวกับจะใช้มันป้ายเปียง
สถานการณ์ในตอนนี้อย่างไรก็ตาม แม้ผมไม่คิดจะว่าอะไรอยู่แล้ว แต่ดันเกิด
ความรู้สึกที่อยากจะยกโทษให้เสียอย่างนั้น

เหมือนคนพ่ายแพ้เลย

ผมกระดกน้ำดื่มไปอีกหลายอีกด้วยความคอแห้ง
หลังจากนั้นก็ถอนหายใจ

“แล้วก็ ถ้าไม่ได้มีการเข้าใจผิดอะไรและไม่ได้ไปผ่าตัดมาด้วย แต่เด็กคนนั้นกลับบอกว่าตัวเองเป็นน้องของผม ถ้าอย่างนั้น ช่วงหนึ่งปีที่ผ่านมา น้องผมเติบโตมาได้ขนาดนั้นเลยหรอครับ”

“หา? นายมองเด็กนั้นเป็นผู้หญิงได้ยังไงกันหรอ นี่นาย ไม่ได้มองแบบมีอคติใดๆ ไช้ไหม ดื่มน้ำเข้าไปอีกหน่อยเถอะ”

“ไม่สิ ไม่ใช่อย่างนั้นนะ ตัวผมเอง แม้จะคิดว่าตัวเองโตแล้ว แต่ส่วนสูงก็ยังเพิ่มขึ้นอยู่เรื่อยๆ นี่ ดังนั้นก็เลยคิดว่าเด็กคนนั้นเองก็คงเป็นแบบนั้นเหมือนกัน

แม้จะรู้สึกไม่ยุติธรรม แต่ความจริงแล้วไม่ว่าจะมองอย่างไรก็เป็นผู้ชายอย่างเห็นได้ชัด ผมไม่มีอะไรจะพูดอีกเลยตั้งใจจะผละออกจากอ้อมกอดของอีกฝ่ายเพื่อทรงตัว ทว่ากลับถูกเจ้าของอ้อมกอดกดไหล่ไว้ไม่ให้ลุกขึ้นได้

“อ่า พี่ครับ”

“ซอชิงวอน จีบฉันหน่อย”

“...”

ผมตกตะลึงและลังเลขึ้นมาทันที ขณะกำลังอึ้ง อีกฝ่ายก็ทนมโหวกดริมฝีปากลงมาทาบทับ เขาแสร้างทำเป็นถอย ก่อนจะกดจูบลงมาซ้ำๆ โดยไม่บอกกล่าว ทำเอาผมหนึ่งอึ้งจนไม่ทัน

คิดที่จะผลักรอก ทว่าทันใดนั้นก็มึลมเป่าเข้ามาระหว่างกลีบปาก ทำให้แก้มสองข้างของผมปองขึ้นอย่างน่าขำ

เดี๋ยวลี นี่มันเป็นการแก่งลังกันแบบไหนเนี่ย

“เด็กน้อย จันควรทำอะไรดีเนี่ย ทำไมถึงได้ยังเด็กอยู่แบบนี้ละ”

“จะบ้าเหรอ อย่าไปพูดแบบนี้ที่ไหนนะครับ”

ถึงจะรู้ว่าเป็นคำพูดหยอกล้อ แต่ก็อดตกใจมากไม่ได้อยู่ดี ผมเริ่มไม่ชอบใจพลงางใช้สายตามองสอดส่องไปรอบตัวอย่างไม่มีเหตุผล

ทั้งส่วนสูงและรูปร่างในตอนนี คงไม่มีใครเรียกผมว่าเด็กนักเรียนมัธยมปลายแล้วแท้ๆ

ผมลู่บไอบูหู่ที่อุ่นร้อนพลงางติเตียน ก่อนที่แทซองเจจะยกยิ้มมุมปาก

“ทำไมนายถึงยังเด็กอยู่นะ ตอนนี้นายเองก็โตขึ้นแล้ว แถมยังทำนั้นนี้ได้หลายอย่างแล้วแท้ๆ”

“ถ้าอายุยี่สิบ ไม่สิ อายุยี่สิบเอ็ดแล้วก็ต้องโตแล้วสิครับอะไรของพี่เนี่ย”

แทซองเจทำเพียงหัวเราะแล้วไม่พูดอะไรต่อ แต่ถึงอย่างนั้นก็เหมือนจะบอกว่าผมยังเด็กอยู่ดีหรือเปล่าเนะ หรือว่าอะไร

แม้จะจับจ้องใบหน้าของอีกฝ่าย แต่ผมก็¹ไม่รู้เลยว่าเจ้าตัวกำลังคิดอะไรอยู่กันแน่ ผมรู้ว่าเขาชอบจิบปากในทุกโอกาส แต่ก็ไม่เคยเข้าใจความคิดนั้นได้ ผมรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นห่วงผมจนไม่สามารถอยู่ห่างผมได้เลยแม้แต่วินาทีเดียว ทว่าผมก็¹ไม่สามารถคาดเดาได้เลยแม้แต่ชนิดเดียว

“ฉัน...ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมนายถึงต้องประสบกับเรื่องพวกนี้ด้วย”

จู่ๆ ผมก็เผลอคิดไปว่าสายตาที่สอดประสานกันอยู่นั้นหม่นหมองลง

เพราะอีกฝ่ายยังหยอกล้อผมอยู่จนถึงเมื่อครู่ ผมเลยเข้าใจว่าคงคิดไปเอง ทว่ารอยยิ้มที่ประดับอยู่บนใบหน้าดูดีก็ค่อยๆ จางหายไปจนผมเองก็เริ่มกระวนกระวายใจ

เพราะเกิดอุบัติเหตุขึ้น เลยทำให้ผมกำลังประสบกับเรื่องราวหลายอย่าง

“นั่นสิครับ ผมอาจทำอะไรผิดไปหรือเปล่า”

“นายนะ เป็นเด็กที่แม่จะใช้ชีวิตดีอยู่แล้วก็ยังไม่ดีพออยู่ดี จะเอาเวลาว่างที่ไหนไปทำผิดกันล่ะ นายไม่ได้ทำอะไรผิดเลยสักอย่าง”

แทชองเจกตริมผีปากจู้บลงมานั้นก็ระรัวๆ ว่าผมไม่มีแรงจะเอ่ยห้าม แล้วอีกฝ่ายเองก็ไม่ใช่คนที่ห้ามได้ด้วย เพราะแบบนั้นผมเลยปล่อยให้เขาทำตามใจ

คนตรงหน้าก็หันหน้าลงมาจนปลายจมูกแตะกัน

“ทำไมถึงมีแต่เรื่องแย่ๆ เข้ามาหาเด็กน้อยที่มัวแต่ยุ่งอยู่กับการเติบโตอย่างเต็มที่ และยุ่งอยู่กับการมีความรักกับฉันอยู่เรื่อยเลยนะ ให้เรื่องพวกนั้นเข้ามาหาฉันยังจะดีกว่าเนอะ คิดงั้นไหม”

ท่าทางที่เขาบัดปายปลายจมูกกับสันจมูกของผมอย่างแผ่วเบาด้วยความรักใคร่นั้นชวนให้จึกจี้ ผมรู้สึกทรวงในใจเป็นอย่างมากและอยากจะลอบโยนอีกฝ่าย จึงยกมือขึ้นหมายจะวางแนบลงไปบนแก้มของเขา ทว่าการกระทำของแทชองเจนั้นรวดเร็วที่ผมอย่างที่เป็นมาเสมอ

“นายยังอายุน้อยแค่นี้เอง ถ้าเรื่องร้ายๆ มาหาฉันทั้งหมดคงดีกว่า”

แม้อยากจะตอบว่าผมโตแล้ว และก็ไม่ใช่เด็กน้อยแล้วด้วย แต่ผมเลือกที่จะกอดอีกฝ่ายอย่างแนบแน่นแทน

ในบรรดาการสัมผัสทางร่างกาย การกอดนั้นเป็นสิ่งที่ผมเชิณอายและประหม่ามากที่สุดจนไม่เคยทำแม้กระทั่งการ

Free Hug อะไรแบบนั้น ทว่าพอได้ลองกอดดูแล้ว ผมก็ประหลาดใจเล็กน้อยที่รู้สึกชินกับมันขึ้นมาบ้างแล้ว

ถึงผมจะอยากมองเห็นเขาอีกสักหน่อย แต่คนตัวสูงดูท่าจะไม่มีความคิดที่จะผละออก

ช่วยไม่ได้

ผมทำให้อีกฝ่ายพอใจด้วยการลูบเบาๆ บนแผ่นหลังแกร่ง แผ่นหลังของผู้ชายที่ยืนยันว่าเรื่องทั้งหมดที่ผมเผชิญนั้นไม่ยุติธรรมเลยสักนิดด้วยท่าทางที่จริงจังยิ่งกว่าผมเสียอีก

ผมไม่รู้เลยว่าเราอยู่กันนานเท่าไร ทว่ายามที่ผมคิดว่ามันช่างอบอุ่นจนหากอยู่แบบนี้ไปเรื่อยๆ ความง่วงอาจเข้ามาหักทลายก็ได้ แทชองเจ็ก็เอ๋ยขึ้น

“ง่วงเลยแฮะ”

ตกใจหมดเลย คิดว่าตัวเองเผลอหลุดออกไปเสียอีก

“เหนื่อยหอรอครับ”

“อืม เราก็นอนง่วงๆ แล้วรีบนอนกันเถอะ”

“แค่เราสองคนหอรอครับ”

“แค่เราสองคน”

ก่อนหน้านี้ยังบอกกว้างวงนอนด้วยน้ำเสียงเย็นชาอยู่เลย
ทว่าตอนนี้กลับพูดจาเกี้ยวพาราสีด้วยน้ำเสียงหวานหยดย้อย
เสียแล้ว

ที่บอกว่าวงนั้นคือข้ออ้างสินะ เกือบจะหลงกลแล้วเชียว
“ไว้ค่อยคุยกับน้องต่อพรุ่งนี้เถอะ ตอนนี้อยู่กับฉันต่ออีก
สักหน่อยนะ”

แม้จะทำเป็นอ้อมค้อมว่าเหงา แต่สุดท้ายเขาก็พูดเพราะ
อยากให้ผมได้พักผ่อน ถึงจะเป็นคำพูดที่เห็นจุดประสงค์ได้
อย่างชัดเจน แต่ก็น่าฟังกว่าที่คิด

คนที่เป็เด็กน้อยนะไม่ใช่ผมหรอก เหมือนจะเป็นทางนั้น
มากกว่า

การที่อีกฝ่ายประทับจูบลงบนผิวที่มีพลาสติกเอบะอยู่
ดูเหมือนกับการขอร้องอันอ่อนน้อมไม่มีผิด ช่างน่ารักน่าเอ็นดู
เพราะแบบนั้นผมเลยอยากแสร้งทำเป็นไม่รู้เรื่องรู้ราวและยอม
หลงไปตามกลของอีกฝ่าย จึงพยักหน้าตอบรับอย่างเชื่องช้า

“เข้าใจแล้วครับ ไว้ผมค่อยคุยพรุ่งนี้”

“คิดถูกแล้วละ” คนตรงหน้าเอ่ยราวกับชม ก่อนจะกดจูบ
ลงบนเปลือกตาของผมอย่างแนบชิด

“ถ้าฉันจะไปบอกน้องก่อนว่าเอาไว้ด้วยกันต่อพรุ่งนี้แล้วจะ
รีบกลับมาหาหน้าครับ”

“...”

“เด็กคนนั้นคงใจหาย ต้องไปให้เห็นหน้าสักหน่อยสิครับ”
ท่าทางของอีกฝ่ายดูไม่พอใจ แต่ก็ยอมพยักหน้าตกลง
แต่โดยดี

ดูท่าคงจะไม่ได้คิดห้ามปราม

หากคนตัวสูงห้ามไม่ให้ผมทำแบบนั้นคงน่าลำบากใจแย่
แต่ก็ดีแล้ว ถ้าอย่างนั้น...

น้องของผมยังอยู่ที่ห้องเดิมไหมนะ มันคือห้องไหนกัน

ผมลุกขึ้นยืน ก่อนจะออกไปตรงทางเดิน ทันใดนั้น สายตาก็
ถูกดึงดูดให้หันไปมองสนามหญ้า มีใครบางคนอยู่ตรงนั้น
แทบจะเจ็ทก็เห็นเหมือนกันเลยเปิดปากพูดก่อน

“คิดว่าที่นี่เป็นบ้านของตัวเองหรือไง ถึงได้เดินเล่น
แบบนี้นะ”

ดูจากที่กระแนะกระแห่นออกมาแล้ว คนคนนั้นคงเป็น
น้องของผมแน่

ตอนที่เจอกับเด็กคนนั้น ผมคิดว่าแทบจะเจ็ทเหมือนจะ
ไม่ค่อยชอบใจแปลกๆ ซึ่งคงจะเป็นแบบนั้นจริงๆ ลินะ แต่

แทซองเจไม่ใช่คนแบบนี้เนี่ยนา หรือว่าเด็กคนนั้นทำอะไรผิดไป
หรือเปล่า

“พอสังเกตดูแล้ว ก็รู้ว่าชอบทำอะไรตามใจตัวเองเหมือน
ใครบางคนเลยแฮะ”

“นั่นไม่ใช่คำชมใช่ไหมครับ”

“แต่ก็ไม่ใช่คำด่าสักหน่อย”

“...เอาเป็นว่า เดี่ยวผมกลับมาจะครับ”

“ไปด้วยสิ เพื่อคุยกันนาน”

แทซองเจตัวติดผมอย่างรักใคร่ราวกับคนที่เคยทำผิด
มาก่อน หากเป็นไปได้ผมก็อยากเดินไปกับอีกฝ่าย ทว่าหากมอง
ในอีกแง่ ผมจะพาคนสองคนที่อึดอัดใจต่อกันไปอยู่ด้วยกันได้
อย่างไรล่ะ ผมเองก็อึดอัดใจมากเหมือนกันนะ อีกอย่างคงไม่ได้
ใช้เวลานานอย่างที่อีกฝ่ายพูดด้วย

“เดี๋ยวผมรีบกลับมาครับ”

“...”

“แค่คุยกันแล้วจะรีบกลับมาหาพี่ทันที รอผมแค่หนึ่งนาที่
ไม่สิ แค่ห้านาทีนะครับ”

“งั้นก็รีบๆ กลับมาละ”

ทุกครั้งที่ผมก้าวถอยออกมาหนึ่งก้าว มือที่แตะอยู่บน
ลาดไหลจะค่อยๆ หล่นลงไปช้าๆ

เพียงแค่นี้ก็น่าที่เท่านั้นเอง แต่กลับอดรันทดไม่ไหว
ช่างไม่เหมาะสมกับเพศของเจสเสี่ยเลย

ตอนนี้เขาทั้งน่าเอ็นดูและน่าสงสารไปพร้อมกัน

“รีบกลับมาซะ”

“จะไปแล้วนะครับ”

แทซองเจดูเหมือนเป็นผู้ใหญ่ ทว่าในช่วงเวลาแบบนี้กลับ
เหมือนเด็กน้อยเสียจนทำให้ผมใจอ่อนโดยไม่รู้ตัว ผมจ้องมอง
อีกฝ่ายไปพลาง ก้าวถอยหลังไปพลาง ก่อนจะหมุนตัวหันหลัง
ในก้าวที่สี่ แล้วเดินมุ่งตรงไปไกลบ่อน้ำ

เด็กหนุ่มยืนอยู่เฉยๆ เหมือนคนชะงักค้างอยู่ข้างบ่อน้ำ
มากกว่ายืนดูดอกบัว ใบหน้าของเจ้าตัวเต็มไปด้วยร่องรอยของ
ความกังวล ดูท่าคงจะทะเลาะกับเพื่อนที่มาด้วยกันแล้วยังไม่คืนดี
และอีกฝ่ายน่าจะรู้สึกได้ว่ามีคนเดินมาหา แต่ดูจากที่ไม่หันมา
มองทางนี้เลยแม้แต่หน่อย แปลว่าคงกำลังเศร้าหมองพอสมควร

ในบรรยากาศแบบนี้ผมจะเอ่ยแค่สั้นๆ แล้วจบบทสนทนา
ก่อนจะเดินจากไปเฉยๆ ได้อย่างไรละ ถึงอย่างไรอีกฝ่ายก็เป็น
น้องของผมนี่นา

ผมค่อยๆ หันหลังกลับไปโบกมือโบกมือให้คนที่ยืนรอผมอยู่ เป็นเชิงบอกว่าอาจใช้เวลาในการคุยนาน หากจะรอก็เข้าไปรอข้างใน

รู้สึกเหมือนโดนเพ่งเล็งอยู่แวบหนึ่งเลยแฮะ

ทั้งๆ ที่บอกไปแล้วว่าใช้เวลาไม่นาน ทว่าดันกลับคำพูดทันทีแบบนี้ ต่อให้จะโดนเพ่งเล็งจริงๆ ผมก็ไม่มีอะไรจะพูด

แต่ถึงอย่างนั้น อีกฝ่ายน่าจะเข้าใจ คงจะไม่ว่าอะไรผมหรอกใช่ไหม

ผมประคบบมือสองข้างเข้าหากันแล้วยกขึ้นเหนือศีรษะ เป็นเชิงบอกว่าขอโทษจริงๆ หลังจากนั้น คงเป็นเพราะเศษของเงาได้รับสารที่ผมส่งไป คนที่ยืนอยู่ก้นที่ราวกับถูกตรึงไว้เลยขยับตัวเดินไป

ส่วนผมก็หันหลังกลับมาอีกครั้ง ไม่ได้เริ่มบทสนทนากับคนเด็กกว่า...ทว่าเลือกดูดอกบัวเป็นเพื่อนแทน ผมมองใบบัวที่ใหญ่จนคลุมปิดผิวน้ำได้หมด

ใบบัวปกติมีขนาดใหญ่อยู่แล้ว แต่ใบบัวที่เห็นอยู่นี้ใหญ่กว่าปกติเป็นสองเท่า ทำให้รู้สึกเหมือนกำลังมองสิ่งทีสวนทางกับความเป็นธรรมชาติอยู่เลย

ดอกบัวเองก็คงจะใหญ่เท่าๆ กับศีรษะของมนุษย์...

พอคิดแบบนี้แล้วชวนให้ผมไม่สบายใจนิดหน่อย

“...”

“...”

ผมคิดจะเอ่ยทักทายด้วยคำพูดไร้แก่นสารและไม่ใส่ใจว่า ‘ไบบวมันน่าขนลุกจังเลยนะ’ ก่อนจะพยายามขจัดความอึดอัด และไม่คุ้นเคยออกไป แล้วเปิดปากพูดอย่างเชื่องช้า

“เป็นอะไรไหม”

เพราะจู่ๆ ผมก็เอ่ยถามโดยที่คนเด็กกว่าไม่ได้หันมามอง เจ้าตัวจึงสะดุ้งโหยงด้วยความตกใจ ดูท่าคงไม่รู้ว่าคนที่เดินมาหา คือผม

“มะ...มาตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เมื่อกี้”

“อ้อ”

น้ำเสียงของอีกฝ่ายแผ่วเบาไม่ชัดเจน เด็กหนุ่มเกาต์้นคอด้วยความประหม่า ก่อนจะกำๆ แบๆ มืออย่างอยู่ไม่สุข

พอเห็นว่าคนเด็กกว่ากำลังกังวล ผมก็รู้สึกผ่อนคลายลง อย่างน่าประหลาด ผมจดจ้องไปที่มือของอีกฝ่าย ก่อนมอง ใบหน้าของเด็กหนุ่มตรงๆ และพบว่าน้องดูปกติดี

แม้ในตอนแรกผมจะตกใจมาก แต่เด็กคนนี้ดูปกติกว่า
ที่คิด จนผมอับอายที่ตกใจถึงขนาดนั้น

“แล้วโอเคไหม”

“เอ่อ ผมก็โอเคดี แล้วพี่ละ ร่างกายเป็นไงบ้าง”

“ฉันก็โอเคดี”

“ไม่เป็นอะไรสินะ”

ผมรู้สึกว่หากพูดอะไรมากกว่านี้อาจไปทำลายคำคืน
ที่สงบสุขลงได้ สุดท้ายก็เลยกลืนคำพูดที่คิดไว้ลงไป คนเด็กกว่า
ก็พยักหน้าราวกับบอกว่าเข้าใจ ก่อนที่เราทั้งสองจะต่างคนต่าง
ปิดปากเงียบไม่พูดอะไรราวกับให้คำมั่นสัญญากันไว้

ผมก็มองบ่อน้ำนิ่งๆ ไปพร้อมกับเด็กหนุ่มอยู่พักใหญ่

“ทำไม...”

แล้วอยู่ๆ เด็กหนุ่มก็เอ่ยด้วยความระมัดระวัง

ผมรอให้เจ้าตัวพูดต่อ ทว่ากลับใช้เวลาค่อนข้างนานกว่า
คำพูดต่อไปจะถูกเปล่งออกมา

“ทำไมถึงไม่ติดต่อมาหาเลยล่ะ”

“แค่ยุ่งๆ น่ะ...”

“บอกมาตรงๆ”

“...”

ผมสะดุ้งทันที

“แค่พูดมาตามตรงเลยได้ไหม”

ดวงตาของเด็กหนุ่มที่ไม่สามารถปิดซ่อนความเศร้าหมองเอาไว้ได้เป็นประกายเพราะหยาดน้ำตา

นัยน์ตาคู่นั้นช่างไร้เดียงสา แท้จริงแล้วไม่เคยมองดวงตาของเด็กคนนี้ได้ๆ ใช้ไหม ไม่อย่างนั้น เขาจะบอกว่าผมเหมือนเด็กน้อยและเมินเฉยดวงตาอันใสซื่อถึงขนาดนี้ได้อย่างไร หากแท้จริงเจโกหก ก็ถือว่าเขาเป็นคนที่แย่กว่าที่คิด

ผมไม่มีอะไรจะพูด ทว่ากลับขยับปากไปโดยไม่รู้ตัว

ผมแค่ยุ่งมากจนลืมไปจริงๆ ...

แต่มันก็แค่ชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น หลังจากนั้นผมก็แค่ปล่อย
เบลอ

“ไม่อยากติดต่อกันนะ”

“...”

เพราะน้ำตาที่เอ่อคลออยู่เต็มหน่วยทำให้ผมคิดว่าคงไม่ใช่
อย่างที่คิด แล้วอยู่ๆ หยาดน้ำตาเม็ดใหญ่ก็ไหลออกมาเป็นสาย
จากดวงตาของเด็กหนุ่ม

ผมนะ...จริงๆ แล้วยังไม่แน่ใจเลยว่าอีกฝ่ายเป็นน้องของ
ผมจริงหรือเปล่า แต่ผมก็รู้ตัวว่าได้ทำผิดพลาดไปแล้ว

“...คือว่า ขอโทษ”

“พี่เป็นแบบนี้ทุกครั้งเลย” เด็กหนุ่มโพล่งออกมาอย่าง ตัดพ้อ “ถึงอย่างไรก็ต้องติดต่อมากันบ้างไม่ใช่เหรอ ทั้งที่รู้ อยู่แก่ใจว่าผมเป็นห่วง แต่พี่กลับไม่ติดต่อมาเลย แค่ว่าเพราะ ไม่อยากทำนั่นนะ? อย่างน้อยก็ควรติดต่อมาหาผมบ้างสิ! พี่คิดถึงแต่ตัวเองฝ่ายเดียวขนาดนี้ได้ยังไง ต่อให้ไม่มีความทรงจำ เหลืออยู่เลยก็ตาม แต่ว่า...!”

บอกให้ผมพูดตรงๆ ผมก็เลยทำตาม แต่ดันโมโหเหวี่ยง

แม้จะคิดว่าสมควรแล้วแต่ก็รู้สึกไม่ยุติธรรมอยู่ดี ถึงจะ รู้สึกแบบนั้นแต่ผมก็ไม่ได้อยู่ในสถานะที่จะพูดอะไรออกไปได้

ใบหน้าของเด็กหนุ่มที่กำลังส่งเสียงกระหืดกระหอบเริ่ม บูดเบี้ยว คำพูดทำยประโยคขาดห้วงไป ผมนึกสงสัยว่าทำไมถึง เป็นเช่นนั้น ก่อนคนเด็กกว่าจะร้องไห้โฮออกมาทันที

“ไม่ใช่สิ ฮึก ผม...ผมผิดเอง ผมขอโทษที่เข้าไปยุ่งวุ่นวาย กับพี่...”

“เอ่อ นี่ อะไรเนี่ย ทำไมถึงเป็นแบบนี้”

“อ่า ผมบอกว่าขอโทษไง”

วันนี้มันเป็นวันอะไรกันเนี่ย ไม่มีเด็กคนไหนไม่ร้องไห้เลย
แฮะ

ผมตั้งใจว่าจะปล่อยอีกฝ่ายไว้แบบนี้ ทว่าเด็กที่ร้องไห้
คร่ำครวญเสียงดังไม่มีทีท่าว่าจะหยุด ผมเลยพลบใจอย่าง
แก่ๆ กังๆ

เด็กคนนี้อายุเท่าไรแล้วนะ ถ้าเป็นน้องของผมจริงๆ
ก็น่าจะเป็นนักเรียนม.ปลาย

“ไม่เป็นไร ปกติเด็กๆ อายุประมาณนี้ก็ชอบยุ่งุ่นวายกัน
อยู่แล้ว”

“ฮึก ถ้าจะลอบกันอย่างนั้นก็อย่าทำเลย”

อ่า เบะปากจนคางย่นแล้วนั้น น่าขำจริงๆ

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอากาศหนาวหรือเพราะร้องไห้แวง
น้ำมูกของคนเด็กกว่าจึงไหลออกมา ทำให้สภาพดูไม่ได้สักนิด

“พอนายร้องไห้แล้ว หน้าตาซีเห่ดูไม่ได้เลยแฮะ ดูท่าคง
จะเป็นน้องของฉันจริงๆ ลินะ”

“ให้ตายเถอะ อย่าพูดนะ”

“อะไรละ”

“อย่าทำตัวน่าหงุดหงิดได้ไหม!”

“ก็หยุดร้องไห้ซะสิ นี่ ว่าแต่ทำไมนายถึงกลายเป็นผู้ชายล่ะ”

“...ฮึก”

ถึงสภาพของผมจะไม่ค่อยดีจนเกินไปหน้าของน้องไม่ออก
ทว่าก็ยังพอจำเรื่องแบบนี้ได้อยู่ น้องของผมไม่ได้เกลียด
ที่ตัวเองเป็นผู้หญิง เพียงแค่ไม่ชอบคนที่ทำตัวน่ารำคาญเพราะ
เป็นผู้หญิงเฉยๆ ดังนั้นไม่ว่าจะนี่ก็อย่างไร การที่น้องกลายมา
เป็นอย่างนี้คงไม่ใช่ความตั้งใจของเจ้าตัวแน่ๆ

แต่เมื่อเทียบกับความคิดนั้นแล้ว มันก็น่าแปลกที่คนเด็ก
กว่าดูไม่ตื่นตระหนกที่ตัวเองกลายเป็นผู้ชายเลย แถมยังทำตัว
สมชายด้วยซ้ำ

ในมุมมองของเด็กนี้ ถึงแม้เพศสภาพจะเปลี่ยนไปอย่าง
กะทันหัน แต่ก็ไม่ได้กลัวหรือไม่ชอบสินะ ไม่เข้าใจเลยแฮะ

การพิจารณาสิ่งที่รู้และคาดคะเนเรื่องที่ไม่เป็นไปตาม
สามัญสำนึกทั่วไปไม่ใช่ความสามารถของผมเลยจริงๆ

“แล้วก็นะ นายพูดออกมาเองว่าชื่อช่อฮียอนไม่ใช่เธอ
แล้วทำไมเพื่อนของนายถึงเรียกว่าช่อซึงจุนล่ะ นายมีสองชื่อ
เธอ พ่อกับแม่รู้ใหม่นายกลายเป็นแบบนี้”

“พีด”

ไม่รู้ทำไมถึงเอาแต่สูดน้ำมูกแล้วไม่ตอบอะไรกลับมาเลย
แถมยังดูเหมือนกำลังลอบสังเกตท่าทางของผมอยู่ด้วย

ผมเริ่มจะอึดอัด เลยเร่งให้คนเด็กกว่าหยุดถ่วงเวลาได้แล้ว

“รีบๆ พุดมาได้ไหม มันเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับชีวิตของนายนะ
ทำไมถึงทำตัวสงบเสถียรมอยู่ได้”

“พุดไม่ออกเลย พี่ทำตัวดีตายแหละ ตัวเองกับมาเพียนะ
อ่า ไม่สิ ไม่ใช่เรื่องนี้ ตามนั้นแหละ”

เด็กหนุ่มที่พุดจาอ้อมแอ้มพึมพำออกมาราวกับอับอาย
เล็กน้อย “พี่จำได้ไหม ตอนผมยังเด็ก พี่เข้ามาเห็นนิยายของผม
แล้วตกใจนะ พี่บอกว่าจะช่วยซ่อนเอาไว้ใช่ไหม”

“ก็จำได้อู้อู้ออก แต่อย่ามัวพุดอะไรไร้สาระแล้วเข้าเรื่อง
เลยได้ไหม จู๋ๆ มาพุดเรื่องนิยายอะไรของนายเนีย เรื่องนั้น
ไม่ได้ทำให้หายกลายเป็นแบบนี้สักหน่อย”

“...”

ความเงียบอันแปลกประหลาดเข้าปกคลุมพวกเราอย่าง
กะทันหัน

“...มันทำให้ผมทำอะไรไม่ได้เลยไม่ใช่เหรอ ทั้งพ่อทั้งแม่
ไม่เคยมีใครให้ของที่ผมอยากได้เลย อะไรที่ผมอยากดูก็ไม่เคย
ให้ดู สิ่งที่ผมอยากทำก็ทำให้ผมไม่สามารถทำมันได้ ทุกอย่างเลย”

“...”

“ไม่ให้ผมเล่นกับมินจูด้วย”

เด็กหนุ่มตรงหน้าเค้นเสียงพูดอย่างอัดอั้นแต่ท้ายประโยค
น้ำเสียงกลับฟังดูอ่อนแอ อีกทั้งสีหน้าก็ดูน่ารันทด

มินจู คูมินจู...แล้วผมก็ตระหนักได้ว่าแม่จะลืมชื่อของคน
อื่นๆ ไปเสียสนิท แต่กลับจำชื่อของเด็กคนนั้นได้ และจำได้แค่
ชื่อนั้นเพียงชื่อเดียว ทั้งที่เด็กสาวเป็นเพียงเพื่อนของน้อง ไม่ได้
ข้องเกี่ยวอะไรกับผมเลยสักนิด

“พี่จำมินจูได้ไหม เพื่อนที่สนิทที่สุดของผม ผมไม่ได้พูด
เพราะเธอเป็นเพื่อนของผม แต่เพราะยัยนั้นเป็นเด็กที่ขี้อดเยี่ยม
มากจริงๆ ไม่มีอะไรที่ทำได้เลย เขียนบทความก็เก่ง”

“อ้อ งั้นเหรอ”

“ยัยนั้นเขียนเก่งมากจริงๆ และเพราะว่าเรื่องที่เขียนสนุก
มาก ไม่ว่าจะเป็นเขียนอะไรออกมา ผมก็อ่านเรื่องนั้นซ้ำอยู่หลายครั้ง
แต่ว่าก็แค่เคย...”

“ทำไมถึงพูดเหมือนเป็นเรื่องในอดีตล่ะ ตอนนี้อยู่ไม่ได้เล่น
ด้วยกันแล้วเหรอ”

แทนที่จะบ่นว่าเด็กหนุ่มตอบไม่ตรงคำถาม ผมกลับเลือก
ตอบไหลเขาเบาๆ แทน เพราะการปลอมแบบนี้ เด็กหนุ่มก็จะได้
คุยโวโอ้อวดเรื่องเพื่อนของตัวเองจนหยุดร้องไห้ในที่สุด

แม้ว่าจะยังไม่ชินเรื่องที่น้องสาวกลายเป็นน้องชาย แต่คงเพราะรู้สึกเหมือนได้ย้อนกลับไปตอนยังเป็นเด็ก ความอึดอัดถึงได้ลดลง

“ไม่รู้สิ เพราะผมมาแต่ตั้งหน้าตั้งตาใช้ชีวิตและทำทุกสิ่งทุกอย่างอย่างไม่เคยได้ถามว่าตอนนี้มินจูยังเขียนอะไรอยู่ไหม ถ้ายังนั่นเลิกทำเพราะผมเป็นต้นเหตุ จะทำอย่างไรดีล่ะ เพราะแบบนี้ก็เลยโกรธผมมากกว่าเดิม?”

ไม่ใช่แค่ครั้งสองครั้งที่ผมเห็นน้องร้องไห้โฮเพราะเพื่อนสมัยประถม นั่นเพราะน้องเป็นเด็กจิตใจดีต่างจากผม ผมพยายามนึกถึงเด็กผู้หญิงคนนั้นที่เคยเจอผ่านๆ ทว่าก็นึกอะไรไม่ค่อยออก

“การได้ใช้ชีวิตแบบนี้มันสนุกมากๆ ผมก็เลยไม่ได้สนใจมินจูเลย ผมน่าจะเขียนเรื่องของมินจูด้วย ให้มินจูเป็นผู้ชายเหมือนกับผม แฮ่ เรื่องที่มินจูเขียนมันสนุกมากจริงๆ นะ ยัยนั่นเป็นเด็กที่มีความสามารถนะ จะปล่อยพรสวรรค์แบบนั้นไปเสียเฉยๆ ก็น่าเสียดาย พี่ ถ้ายังนั่นไม่ได้เขียนอะไรแล้วจริงๆ ผมจะทำอย่างไรดีล่ะ”

“...”

ไม่รู้สิ หยุดพูดวกไปวนมาแล้วก็ไปกังวลเรื่องสอบชู้หนึ่ง
เถอะ...แม้จะอยากพูดแบบนั้น แต่ก็รู้ว่านั่นเป็นคำพูดที่ค่อนข้าง
ใจจิตใจดำ ผมเลยเลือกที่จะเงียบ

“พี่รู้ไหม ที่นี้จะมีสิ่งที่ผมสามารถทำได้อยู่เยอะมากเลยนะ
พอกับแม่บอกว่าผมจะทำทั้งหมดเลยก็ได้ จะเรียนรู้อันทั้งหมด
เลยก็ได้ หรือว่าจะไม่ทำอะไรเลยก็ได้เหมือนกัน ทั้งหมดนี้เพียง
เพราะแค่เพศของผมเปลี่ยนไปเท่านั้นเองนะ”

แปลกแฮะ ช่วงก่อนที่ผมจะจ้องหอพักและย้ายออกมาจาก
บ้าน ใบบนหน้าอ่อนเยาว์ของน้องยังดูมทุกซ์อยู่เลย แต่ตอนนี้
แววตากลับเปล่งประกายราวกับได้ลิ้มลองรสชาติของความ
สนุกสนานอันไม่มีที่สิ้นสุด ผมไม่คุ้นแววตานั้นนิดหน่อย เทียบ
กับคำพูดต่างๆ ว่าเพศสภาพเปลี่ยนไปแล้ว ความแตกต่างของ
เด็กหนุ่มกับน้องสาวของผมนั้นแตกต่างกันชัดเจนมากกว่านั้น

“ก่อนหน้านี้มีเรื่องที่ผมหวาดกลัวอยู่เยอะมาก แต่ตอนนี้
ผมไม่กลัวอะไรแล้ว ตอนที่ออกไปเที่ยวเล่นข้างนอกคนเดียว
กลางดึกก็ไม่กลัวแล้วเหมือนกัน”

“...เป็นนักเรียนต้องอ่านหนังสือสิ”

เป็นเด็กนักเรียนเตรียมสอบจะไปเที่ยวเล่นทำไม สุดท้าย
ผมก็พูดออกไปจนได้ คงเพราะแสงหุที่เด็กนี้เฝ้าอดไม่หยุดปาก

ผมตกใจมากทีเดียว เพราะอีกฝ่ายเป็นเด็กซี้หุดหงิด และชอบพูดว่าพี่เองก็อย่าบ่นนักได้ไหม ผมเลยคิดว่าเขาจะหันหน้าคว่ำขวมวดและหันมาจ้องผมเขม็งเสียอีก ทว่าเจ้าตัวกลับยิ้มร่ากับคนโง่

“พี่ ตอนที่ผมได้มาเกิดใหม่อีกครั้ง ผมรู้สึกเหมือนเป็นเจ้าของโลกทั้งใบเลย”

“...”

เรื่องที่ผมตัดสินใจเข้ารับการปรึกษากับจิตแพทย์ ผมคงต้องไปกับเด็กคนนี้แหละ

“ทุกคนที่ผมรักก็อยู่ที่นี้กันหมด และผมเองก็เกิดมาโดยไม่มีเรื่องอะไรให้ต้องกลัว แม้จะเคยสงสัยว่านี่มันเรื่องอะไรกัน แต่ก็รู้สึกดีจนจะตายอยู่แล้ว เป็นอย่างที่คุณินจูบอกเลยว่าที่นี่เป็นเหมือนโลกของผม ทุกอย่างดีมากจนผมคิดว่าทำไมการมีชีวิตมันถึงดีมากขนาดนี้กันนะ ผมเคยคิดแบบนั้น แต่ว่า... จู่ๆ พี่ก็เริ่มป่วย...”

รอยยิ้มบนใบหน้าของเด็กหนุ่มหายไป ความรู้สึกไร้ค่าและสิ้นหวังปรากฏขึ้นแทนที่ ผมค่อยๆ ลดมือที่ปละปโยนอีกฝ่ายลง รับรู้ได้ถึงความเศร้าลึกๆ ที่ต่อให้ผมพูดอะไรไปก็ไม่สามารถ

ลงไปถึงได้ นั่นเป็นเรื่องที่แม่แต่พี่ชาย ไม่สิ คนในครอบครัวเอง ก็ไม่รู้ว่าจะช่วยยังไง

“ขอโทษนะ ผมไม่รู้เลยว่าทำไมพี่ถึงป่วยได้ เป็นเพราะผม เหม่อ เพราะผมมีชีวิตที่ดีเกินไปพี่ก็เลยต้องมารับโทษแทนผม เหม่อ”

“เรื่องที่พี่ป่วยทำไมต้องเป็นเพราะนายด้วยล่ะ”

“พี่ ผมขอโทษจริงๆ นะ”

ซอชิงจุนจับชายเสื้อของผมแน่น ก่อนจะขอโทษออกมาอีก หลายครั้ง ผมไม่เข้าใจเลยว่าทำไมต้องขอโทษอะไรถึงขนาดนั้น ขอโทษเรื่องที่ผมป่วยเหม่อ เด็กคนนี้ได้ขอให้ผมป่วยสักหน่อย

ผมมองหิมะที่โปรยปรายลงมาพรางปลอบใจเด็กตรงหน้า ไปด้วย แล้วเด็กหนุ่มก็เริ่มร้องไห้อ่อนวอน

“พี่ พี่กลับบ้านไม่ได้เหม่อ อย่าอยู่ที่นี้เลยนะ กลับบ้านกันเถอะ พ่อกับแม่บอกว่าพอพี่ออกจากบ้านไปแล้ว พี่ก็ลำบากมากเลยไม่ใช่เหม่อ กลับไปที่บ้านกันเถอะนะ...นะ?”

ผมมีมันลูกอกตัญญูจริงๆ แม่จะได้ยินว่าพวกเขาเป็นห่วง แต่กลับคิดถึงเรื่อง ‘ถ้าขั้นตอนนี้ก็คงไม่ได้อยู่ที่นี้กันสินะ?’ เป็นอย่างแรก

“ต้องกลับอยู่แล้วสิ”

“จริงเหรอ”

“อืม แต่ว่าไม่ใช่ตอนนี้ ไว้อีกสักพักค่อยกลับ”

“...หา?”

“บอกพวกท่านให้ทีนะ ไม่สิ เตี้ยติดต๋อไปเองดีกว่า”
ถ้าไม่ได้ติดต๋อไปด้วยตัวเอง คงจะโดนตวาดหนักยิ่งกว่าเดิมแน่
หากจะหนี ก็ต้องหนีแบบพอดีๆ สิ

“ทำไมล่ะ ทำไมถึงไม่กลับบ้านล่ะ”

“...!”

จู่ๆ เด็กหนุ่มก็คว้าแขนผมเอาไว้ เจ้าเด็กนี่ ลืมไปแล้ว
หรือไม่ว่าพวกเราอยู่ข้างบ่อน้ำนะ ดึงกันโดยไม่ทันได้ตั้งตัว
แบบนี้ผมตกใจนะ ถ้าพลาดนิดเดียวก็ตกบ่อน้ำแล้ว ถึงผมจะ
ไม่ใช่คนขี้หนาว แต่หากตกน้ำในสภาพอากาศแบบนี้ แม้จะเกิน
จริงไปนิด แต่ก็หัวใจวายได้เลยนะ

“ทำไมถึงพูดว่าจะยังไม่กลับบ้านล่ะ...อ้อ! เพราะพ่อใช้ไหม
ไม่เป็นไรหรอก! พี่ฟังผมนะ เหมือนกับที่ผมเปลี่ยนไปแบบนี้
พ่อกับแม่เองก็เปลี่ยนไปเหมือนกัน! ครอบครัวของเราตอนนี้
สมบูรณ์แบบมาก! กลับไปสักครั้งแล้วไปดูให้เห็นกับตาสิ...นะ?
แรกๆ ก็คงจะไม่ชินเท่าไร แต่ผมเข้าใจพี่นะ แต่เดี๋ยวพี่เองก็จะ
รู้สึกดีขึ้นเหมือนกัน เพราะพวกท่านนะทั้งอบอุ่นแล้วก็ใจดีมาก”

“พูดอะไรของนายนะ จริงๆ ก็ไม่ใช่เพราะพ่ออย่างเดียว
หรือกนะ นี่ หยุดดิงกันลักที่ได้ไหม”

แทนที่ซอซึงจุนจะฟังคำพูดของผม เด็กคนนั้นกลับ
โหม่งหน้าต่อ

“พี่ คิดดีๆ นะ ตอนนี้พี่ความจำไม่เสถียรก็เลยรู้สึก
ไม่คุ้นเคยกับทุกอย่างเลยใช่ไหม ถ้างั้นอยู่บ้านเราจะไม่ดีกว่าอยู่
บ้านคนอื่นเหรอ”

“ก็ใช่”

“พี่ไม่มีครอบครัวเหรอ ไม่มีบ้านเหรอ ก็ไม่ใช่
เพราะฉะนั้นเลยไม่มีเหตุผลให้พี่อยู่ที่นี้ นะ กลับบ้านเรากันนะ”

“...”

“ทำไมไม่พูดอะไรเลยล่ะ”

ยิ่งผมลำบากใจเท่าไร สีหน้าของซอซึงจุนก็ยิ่งดูร้อนรนขึ้น
เท่านั้น สิ่งที่เขาพูดมานั้นก็มีเหตุผลจนโต้แย้งไม่ได้ ผมเลยได้
แต่ปิดปากเงียบ ทว่าอีกฝ่ายกลับเริ่มทำอะไรไม่ถูก สุดท้ายผม
จึงต้องพูดออกไปตามตรงอย่างเลี่ยงไม่ได้

“มีพี่ชายที่หล่อๆ คนหนึ่งอยู่กับฉันใช่ไหม พี่ชายคนนั้นนะ
ถ้าไม่มีฉันอยู่ด้วยเขาจะกังวล เพราะฉะนั้นก็ต้องให้เวลา
กันหน่อย ถ้าฉันบอกว่าพรุ่งนี้จะกลับบ้านเลย เขาคงจะลำบากน่าดู”

“...” ซอชิงจุนนี้ว่หน้าราวกับคิดว่าตัวเองพังผืดไป พลัง
เอียงหุ้มทางผม “พูดอีกรอบได้ไหม ว่าอะไรนะ พี่พูดว่ายังไงนะ”

“ฉันบอกว่าถ้าฉันกลับบ้าน พี่ชายคนนั้นจะต้องอยู่คนเดียว
ไ้เปล่า”

“...โอ๊ย คนเดียวบ้าอะไร! ตอนที่โดนลากตัวมาที่นี่ ผมเห็น
คนอยู่ตั้งเยอะแยะ!”

ไม่สิ ผมหมายถึงว่าเขาจะเหงาต่างหาก อีกอย่างการมีคน
อยู่เยอะแปลว่าจะไม่เหงาทั้งนั้นหรอก ซอชิงจุนยังเป็นแค่เด็กมัธยม
ปลาย คงจะไม่เข้าใจถึงความเหงาแบบนี้สินะ

“ถึงจะดูไม่เหมือน แต่พี่ชายคนนั้นเขาชี้เหงาอย่างที่ใคร
คาดไม่ถึงเลยนะ”

“...ถึงตอนนี้ผมจะรู้แล้วว่าไม่ว่าพี่จะชอบใคร ผมก็ไม่มี
สิทธิ์ไปบอกให้พี่ทำแบบนั้นแบบนี้”

ซอชิงจุนที่มีสีหน้าสิ้นหวังขณะฟังผมพูด จู่ๆ ก็ก้มหน้า
พึมพำออกมา คงเพราะกำลังกัดฟัน เลียงเลยอู้หว่าก็ยังพอ
ไ้ดิ้น

“แม้ผมจะทำอะไรบางอย่างลงไป ก็เลารู้สึกผิดกับพี่และ
คนคนนั้น แต่ยังไงผมก็ไม่ชอบอยู่ดี! ผมเกลียดแทะของเจ!”

แม้จะเคยดูไปแล้วว่าอย่าเรียกชื่อผู้หญิงใหญ่ห้วนๆ แบบนั้น แต่น้องก็ยังทำเหมือนเดิม เห็นได้ชัดว่าเป็นเด็กไม่รู้จักโต

“พี่คงยังไม่เห็นธาตุแท้ของคนคนนั้นสินะ พี่กำลังโดนหลอกอยู่นะ! คนคนนั้นนะ ทั้งที่พี่ทำอะไรไม่ได้และไม่สบายใจ แต่ก็ดูแลพี่เป็นอย่างดีใช่ไหม ผมพูดถูกใช่ไหม หมอนั่นคงดูแลพี่ดีจนพี่เผลอเข้าใจผิดไปว่าคนคนนี้ชอบฉันสินะ แบบนั้นใช่ไหม แต่ว่านะ พังผมให้ดีๆ หมอนั่นนะไม่ได้ชอบพี่”

ผิดแล้ว พี่คนนั้นโคตรชอบฉันเลยต่างหาก

ผมไม่กล้าเอ่ยออกไป ทว่าซอชิงจุนกลับหน้านี้วคือขมวดจนน่ากลัว คงเป็นเพราะค้นพบคำตอบอะไรบางอย่างได้จากความเจียบนี้

“พี่ หรือว่า พี่ชอบเขาเหรอ”

“...ทำไมถึงถามแบบนี้ล่ะ”

ผมอีกอึก เลี่ยงที่จะตอบคำถามของน้อง มือของอีกฝ่ายจับแขนผมแน่นขึ้น ซอชิงจุนพลันอาละวาด แสดงความไม่พอใจแรงกล้าออกมาอย่างไม่คิดจะปิดบัง

“เฮ้อ อีกแล้วเหรอ! ไหนบอกว่าทำอะไรไม่ได้ไง! ทำไมถึงชอบมันอีกแล้ว! พี่โกหกเรื่องความจำเลื่อมใช่ไหม! เพิ่งเจอกับคนคนนั้นได้ไม่นานเท่าไรก็ชอบอีกแล้ว!”

“...” ผมกำลังจะอ้อมแอ้มตอบว่าเวลาจะชอบใครสักคน ระยะเวลาไม่สำคัญสักหน่อย แต่รู้ดีว่าการปิดปากไว้ดีที่สุด ผม เลยเลือกที่จะนิ่งเงียบเหมือนเดิม

“พี่ตั้งสติหน่อยสิ! พี่คิดว่าคนคนนั้นจะช่วยชีวิตพี่ได้หรือ”

“มันไม่ใช่เรื่องที่จะต้องมาคิดไตร่ตรองว่าจะช่วยเหลือได้ หรือไม่ได้หรอกนะ”

“ไม่สิ แต่ถึงอย่างนั้น...หมอนั้นเป็นมาเพียไม่ใช่เหรอ เป็น มาเพียเลยนะ! พี่รู้ไหมว่าที่นี่คือบ้านของมาเพียนะ”

“...”

“ให้ตายเถอะ”

การคบหากับมาเพียคงไม่ได้ช่วยอะไรได้อย่างที่คนเด็กกว่า พุด ทว่านอกจากเรื่องนั้นแล้ว บนโลกใบนี้มีสิ่งที่ไม่สามารถช่วย ผมได้อยู่เยอะแยะไปหมด หากจะมีเพิ่มมาอีกสักหนึ่งอย่างก็คง ไม่เป็นอะไรใช่ไหมล่ะ แต่หากพุดออกไปคงโดนต่อว่าอยู่ดี เพราะฉะนั้นอย่าพุดเลยดีกว่า

ขอซึ่งจุนที่มีใบหน้าอ่อนเยาว์เพราะยังมีเบบี๋แฟตที่แก้มพุด เสียงดังราวกับรู้สึกละอายดิฉรร

“ตอนนี้หมอนั้นเป็นคุณลุงแล้วนะ พี่ชอบอะไรล่ะ!”

“...ไม่ใช่คุณลุงสักหน่อย!”

ความโมโหพุ่งขึ้นโดยไม่รู้ตัว ผมเลยแย้งกลับไปทั้งที่ไม่รู้อายุของแทซองเจ แม้บรรยากาศที่เป็นผู้ใหญ่จะทำให้สับสน ทว่าก็ไม่ได้ดูอายุเยอะขนาดนั้นเสียหน่อย

จริงๆ แล้วแทซองเจอายุเท่าไรกันนะ

เขาก็คงคิดว่าคนที่หล่อและดูดีมากๆ จะคาดเดาอายุได้ยาก ดูท่าคำพูดนั้นคงถูกต้อง

“พี่ชาติแคลนตรงไหนถึงได้ไปคบกับคนแบบนั้นล่ะ พี่จะคบกับคนที่ดีกว่าก็ได้นี่ คนทั่วไปที่มีอาชีพสุจริตและอยู่เป็นหลักเป็นแหล่งมีเยอะแยะบนโลกใบนี้ ทำไมต้องเป็นคนคนนั้นด้วย ทุกครั้งที่พี่เป็นแบบนี้ ผมนะภาวนาให้ความทรงจำของพี่หายเกลี้ยงไปทั้งหมดเลยจริงๆ!”

จู่ๆ ซอชิงจุนที่พูดออกมาฉะฉาน ก็ตัวแข็งค้างไปทันที เด็กหนุ่มอ้าปากพะงาบๆ ปรักายที่หลงเหลืออยู่ในดวงตาก็นหายไปราวกับไฟมอดดับ

แม้จุดโฟกัสจะเบี่ยงเบนออกไป แต่ยังคงมองมาที่ผม ทว่าก็มองไปที่อื่นด้วย

คงเป็นเพราะเจ้าตัวพูดจาสุ่มสี่สุ่มห้าอยู่คนเดียว ก่อนจะตระหนกอะไรบางอย่างได้และเกิดช็อกขึ้นมา มือของเด็กหนุ่มที่จับแขนทั้งสองข้างของผมเอาไว้ถึงได้ค่อยๆ ผ่อนแรงลง

“...คงเป็นเพราะผมจริงๆ ด้วยสินะ เพราะว่าผมปรารถนาให้เป็นอย่างนั้น”

เด็กหนุ่มที่สติหลุดลอยปล่อยมือที่จับแขนผมไว้กะทันหัน ทำให้ผมล้มลงไปที่โดยไม่มีจังหวะให้ตกใจ เหมื่อภาพพิกัน หลั่งไหลออกมาและผมไม่อาจยกมือขึ้นจับหน้าอกที่กำลังเต้นถี่เร็วได้

ผมหันใบหน้าที่แข็งตึงไปมองด้านข้าง ก่อนจะพบว่าผมเกือบตกลงไปในบ่อน้ำแล้ว

ผมเสียวสันหลังวาบ ความหนาวเหน็บที่ไม่เคยได้สัมผัส ตอนนีผมนึกได้อย่างชัดเจนว่ามันกำลังลู่ไปล้อยู่ตรงผิวกายของผม

เด็กนี้ล้มไปแล้วจริงๆ สินะว่าเราอยู่ใกล้บ่อน้ำกันแค่ไหน
ขอซึ่งจุนคงไม่รู้ว่าหัวใจของผมเกือบจะหล่นวูบ เจ้าตัวถึงได้ไม่สนใจผมเลยสักนิด คนเด็กกว่าทำเพียงแค่หลับตาแน่น แล้วประสานมือเหมือนคนสติหลุด

“ได้โปรด ถ้าสิ่งที่ผมคิดถูกจริงๆ ก็ขอร้องเลยเถอะ!”

ให้ตาย...

ผมดึงนิ้วที่จุ่มลงไปในบ่อน้ำขึ้นมาเช็ดกับขาทางเกงลวกๆ
เป็นเพราะหิมะหรือเปล่านะ น้ำในบ่อถึงเย็นเยือกขนาดนี้

ปลายนิ้วของผมซารากับจุ่มมือลงไปในถังน้ำแข็ง หากอยู่ข้างนอกแบบนี้ต่อไปคงถูกความเย็นกัดผิวแน่ๆ

แม้กระทั่งตอนผมสะบัดมือซึ่งเต็มไปด้วยรอยแผลซอซึ่งจุนก็ยังทำท่าชวนสับสนต่อไป ท่าทางราวกับกำลังสวดอ้อนวอนทำเอาผมสับสนไม่มีที่สิ้นสุด เพราะคนที่ตอนเป็นเด็กประณมเคยทำตัวตื้อรั้น เอ่ยถามผู้เป็นแม่ที่เชื่อถือในพระเจ้าว่า ‘บนโลกใบนี้มีพระเจ้าที่ไหน’ ทั้งยังบอกว่าถ้ามีจริงจะฆ่าทิ้งให้หมด พอโตเป็นวัยรุ่นกลับกำลังอธิษฐานอ้อนวอนอย่างแน่วแน่วราวกับลืมนเรื่องสมัยเด็กไปหมดแล้ว

หรือว่าคนตรงหน้านี้ไม่ใช่พี่น้องของผม นี่ผมโดนหลอกง่ายเกินไปหรือเปล่า กำลังรวมหัวกันเกลี้ยผมอยู่หรือ เพราะว่าทำอะไรไม่ได้เลยสักอย่างเลยอดีตจะตายอยู่แล้วเนี่ย ผมต้องรู้เรื่องอะไรบ้างสิ หากโดนหลอกจะได้ยังพอสนุกกับมันได้ แถมน้องก็ไม่ได้ผ่าตัดมาด้วย เรื่องไม่มีเหตุผลอย่างการที่เด็กผู้หญิงกลายเป็นเด็กผู้ชายนั้นจึงเป็นไปได้เลย

แต่ผมพูดอะไรไม่ออกและไม่คิดที่จะลุกยืนเลยด้วยซ้ำ
ระหว่างนั้นเด็กหนุ่มก็ลืมนตา คงเป็นเพราะอธิษฐานเสร็จแล้ว ก่อนจะเอ่ยราวกับป่าวประกาศด้วยน้ำเสียงอันทรงพลัง
“พี่จะไม่เจ็บป่วยอีกต่อไป!”

“...ขอบใจ”

พอผมเอ่ยตอบกลับอย่างผีนๆ เด็กหนุ่มก็ส่ายหน้าไปมาราวกับนั้นไม่ใช่คำตอบที่ต้องการ

“ตอนนี้พี่คงไม่ได้เจ็บป่วยอะไรแล้วสินะ”

“นายมีสติแล้วใช่ไหม”

ซอชิงจุน เจ้าเด็กนี้ไม่เห็นผมที่กำลังนั่งอย่างไร้เรียวแรงอยู่บนพื้นหรือ

เป็นเพราะเขา ผมถึงกับกระแทกพื้นด้วยท่าทางโง่ทึ่มแบบนี้แล้วยังมีหน้ามาพูดว่าอะไรนะ ผมคงไม่เจ็บป่วยอีกแล้วนั่นหรือ

“ยังไม่ใช่อีกหรือ หรือว่าผมจะต้องอธิษฐานอย่างแน่วแน่มากกว่านี้? บอกว่าอย่าทำให้พี่เจ็บป่วยเลยนะครับ ได้โปรด...หรือ”

พยายามได้ดีจริงๆ พยายามได้ดีมากเลย

หากเป็นไปได้ผมก็พยายามที่จะฟังน้อง ทว่ายิ่งใส่ใจฟังเท่าไรก็ยิ่งดูเหมือนอีกฝ่ายไม่มีสติเลยแม้แต่น้อย ทำเอาผมเริ่มเก็บอาการไม่ได้ คงเป็นเพราะผมแสดงสีหน้าเจ็บปวดออกไป ซอชิงจุนที่กำลังทำท่าอธิษฐานอย่างแน่วแน่จึงหดตัวลงราวกับอับอาย

“ยะ...อย่ามองแบบนี้ละ”

“หยุดทำแบบนั้นแล้วกลับเข้าไปกินข้าวสักหน่อยเถอะ
ฉันเวียนหัวมาก แล้วนายก็เอาแต่พูดวกไปวนมา เอาเป็นว่า
พรุ่งนี้...”

ผมหยุดชะงักขณะกำลังลุกยืนและคำพูดท้ายประโยค
ก็ขาดห้วงไป หลังจากนั้นก็ปิดปากเงียบทันที เพราะรู้สึกถึง
แสงไม่ดีที่เล่นปราดขึ้นมาตามแนวกระดูกสันหลัง

เป็นเพราะหิมะสินะ

แม้ผมจะรู้ว่ามือบื้อน้ำอยู่ข้างหลังและอันตราย แต่ก็ยังหยุด
ตัวลุกอย่างไม่ระวัง และคงเพราะทางเก่งของผมโดนน้ำ ก้นของ
ผมเลยเปียกแฉะและเย็นเฉียบ ตอนนี้ผมเลยรู้สึกไม่ค่อยดี

“พี่? ทำไมเป็นอย่างนั้นล่ะ”

“...”

อย่าพูดกับฉันนะ

คงเป็นเพราะผมเกือบตกน้ำและกำลังตกใจมาก ขาของผม
เลยไม่เชื่อฟังกันเลยสักนิด เหมือนว่าหากผมขยับตัวพลาดไป
เล็กน้อยก็คงล้มหงายหลังไปทั้งอย่างนั้น...ไม่ได้การแล้ว

ผมทิ้งน่องไว้แล้วสอดสายสายตามองหาเศษของเจ
ผมกลอกตาอย่างรวดเร็ว ก่อนจะมองเห็นแผ่นหลังของเขา
ตอนที่ผมเห็นเขาก็เป็นจังหวะที่หัวเข่าของผมไถ่เร็วแรงจนยืน

อยู่ในท่ากึ่งนั่งกึ่งยืน แล้วจู่ๆ ผมก็ชวนเซจับพลัน ภาพตรงหน้า เบี้ยวเอียง มันเป็นเวลาเดียวกับที่เสียงผืนน้ำอันนิ่งสงบ สาดกระจายดังตูม แล้วผมก็จมลงไปใต้น้ำ ก่อนที่ทุกอย่างจะ เจียบลงราวกับเป็นเรื่องโกหก

ความเจียบสงบอันน่าหวาดหวั่นอย่างหาที่เปรียบไม่ได้และความหนาวเย็นจนหัวใจชาเหน็บ รวมไปถึงแรงดันน้ำที่เกิดขึ้น อย่างกะทันหันทำให้ผมชนลูกพรีบันทึก

ผมรีบเฝ้าปากเพื่อรักษาออกซิเจนที่มีอยู่เบาบางเอาไว้ รู้สึกได้ว่าลมหายใจที่กักเก็บไม่ทันกลายเป็นฟองอากาศแล้ว ลอยเหือดแก้มไป ผมเบิกตาโพล่งราวกับฝันปิดไม่ได้ ทำให้มองเห็นเพียงอนธการราวกับถูกขังอยู่ในห้วงทะเลลึก คำคินนี้ออกจะสว่างไสวถึงเพียงนั้น ทว่าภาพตรงหน้าของผมกลับมืดมิดจนน่ากลัว

คงเพราะความหวาดกลัวหรือไม่ก็เพราะความอบอุ่นในร่างกายถูกพรากออกไป แขนขาถึงได้แข็งทื่อ ไม่ว่าจะออกแรง กวาดแกว่งขนาดไหนก็ไม่สามารถลอยขึ้นเหนือผิวน้ำ ข้ายังจมลึก ลงกว่าเดิม

ผมต้องรีบเรียนว่ายน้ำอย่างเร่งด่วนเสียแล้ว ทำไมถึง
ไม่ยอมเรียนว่ายน้ำสักทีนะ อ้อ เพราะมันจะเห็นรอยฟกช้ำนี้
แบบนี้ก็เลยเรียนไม่ได้

หากมีโอกาสผมก็อยากเรียนว่ายน้ำดูเหมือนกัน ทว่า
จนกระทั่งเรียนจบมัธยมต้น รอยฟกช้ำก็ยังอยู่กับผมไม่ไปไหน
ทำให้ผมไม่กล้าไปเรียน

แม้แต่ในช่วงเวลาแบบนี้ พ่อก็ยังจับข้อเท้าของผมเอาไว้ล่ะ
ผมตัวสั่นสะท้านและรู้สึกไม่พอใจมากอยู่ลึกๆ

เหมือนผมกำลังอยู่ในทะเลหน้าหนาว ท้องทะเลอัน
หนาวดกัวที่หึ่งเย็นเยียบทั้งลึกจนเท้าแตะไม่ถึงพื้น ทันใดนั้น
ผมก็เริ่มมีความคิดว่าตัวเองกำลังตกลงไปในปากเหวของ
ความตายไม่ใช่ในบ่อน้ำ หันที่ที่ผมรับรู้ว่าร่างกายยังคงจมลึกลง
ไปเรื่อยๆ ก็ไม่สามารถคิดในแง่ดีได้อีกต่อไป

ผมไม่สามารถดกั้นความร้อนและความกระวนกระวาย
ใจ รวมไปถึงจุดรังสติอันเลื่อนรางเอาไว้ได้ เลยรีบร้อนโกย
อากาศเข้าปอด

นั่นเป็นการกระทำที่โง่เขลาลิ้นดี

แต่ยังไม่ทันจะได้นี้ก็เสียใจ ทั้งกลิ่นคาวและน้ำเย็นๆ ก็ไหลวบเข้ามาในช่องคอ ลำคอของผมถูกบีบรัด และจมลงอย่างรวดเร็ว ทำให้ผมไม่ทันได้รู้ตัวเลยว่าหัวใจหยุดเต้นไปแล้ว

“...เฮือก”

ผมชักกระตุกเหมือนคนเพิ่งตื่นจากฝันร้ายก่อนจะฟื้นคืนสติกลับมา ร่างกายที่เจ็บปวดราวกับจะแตกเป็นเสี่ยงๆ ทำให้ต้องผ่อนลมหายใจอย่างระมัดระวัง การรับรู้ถึงความเป็นจริงอันรุนแรงกดทับร่างกายของผม ทั้งยังมีแรงจูงใจไม่สามารถแยกแยะได้ว่าเกิดอะไรขึ้นในตอนนี้

ปกติคนที่ฟื้นกลับมาจากความตายจะรู้สึกแบบนี้หรือ

แต่ความเจ็บปวดนี้ก็เป็นหลักฐานที่บอกว่าผมยังมีชีวิตอยู่ ทำให้ไม่ต้องลำบากคิดอะไรให้มากมาย ทว่าผมกลับรู้สึกแปลกๆ กับอะไรบางอย่างเลยไม่ค่อยสบายใจเท่าไรนัก ทว่าก็ได้แต่อดทน และอดทนมากยิ่งขึ้นเพราะอยากสังเกตสถานการณ์ในตอนี้ แม้การหายใจจะยังทำได้ลำบาก แต่ก็รู้สึกยินดีที่ไม่ได้อยู่ใต้ผืนน้ำแล้ว

ผมนอนอย่างอ่อนแรงเหมือนเป็นตุ๊กตาทหารของเล่นที่ถูกใครสักคนวางทิ้งไว้ พลังตั้งสมาธิอยู่กับการหายใจที่ทำได้ค่อนข้างลำบาก

ทุกครั้งที่หายใจเข้า ผมจะได้กลิ่นเลือดเป็นครั้งแรกแล้ว ตามมาด้วยกลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกไม้ ไม้ไม้ไผ่กลิ่นเหม็นคาวของน้ำ ผมนึกสงสัยว่ามันคือกลิ่นน้ำหอมหรือเปล่า แต่กลิ่นมันคล้ายดอกไม้สด...อาจจะนะ

จะตัดสินใจเรื่องนี้ให้ชัดเจนก็ทำได้ยาก เพราะผมเจ็บและวิงเวียนเกินกว่าจะคิดอะไรได้เต็มที่ จึงไม่สามารถแยกแยะเหตุผลหรือคาดเดาผลลัพธ์ได้ ทั้งยังเหนื่อยอ่อนจนแค่ยังหายใจเข้าออกได้ก็รู้สึกว่าเป็นปาฏิหาริย์ แถมยังได้ยินเพียงเสียงอื้อๆ

คงเป็นเพราะประสาทการได้ยินเสียหาย ทุกอย่างในร่างกายถึงละเห่ไปหมด

ตอนนี้ผมเหมือนกลายเป็นเจ้าชายนิรหาที่ไม่สามารถทำอะไรได้เลย ร่างกายเริ่มไร้เรี่ยวแรง พลังใจกำลังจะขาดสะบั้น แต่ผมยังไม่ยอมปล่อยวาง เพราะอย่างน้อยผมก็ยังสามารถกระดิกนิ้วมือทั้งสิบได้ปกติ แม้จะทำได้อย่างเชื่องช้าก็ตาม แต่แค่นี้ก็พอใจมากแล้ว

แม้จะอยากลืมหืมตามองไปรอบๆ แต่กลับไม่มีแรงแม้แต่
น้อย ผมอึดอัดอยู่บ้าง แต่ก็ตัดสินใจแล้วว่า จะจดจ่อกับโชค
ที่ยังเหลืออยู่ อย่างน้อยผมก็ยังขยับนิ้วได้และยังมีสตินึกคิด
ผมกล้าไปรอบตัวอย่างเชื่องช้า รู้สึกได้ถึงหินก้อนเล็กที่กลิ้งไป
มาใต้ฝ่ามือแต่ไม่มีอะไรที่พอจะคว้าจับได้เลย และเนื่องจากผม
ไม่สามารถเหยียดแขนออกไปได้มากกว่านี้ จึงทำให้ตรวจสอบ
อะไรไม่ได้อีก

ที่นี้คับแคบมากไม่ต่างจากโรงศพ แล้วมันคือที่ไหนกันแน่
ความสงสัยแรงกล้าทำให้ผมลืมหืมตาขึ้นได้บ้างเล็กน้อย ผม
พยายามหรีดตาเพ่งมอง แต่ก็ไม่เห็นอะไรอยู่ดี เบื้องหน้ามืดมิด
เหมือนใต้บ่อน้ำไม่มีผิ ดผมเริ่มหวาดกลัว ไม่มีใครอยู่เลยเหร
ตอนนี้ก็โง่แล้ว ผมตั้งสติ รู้สึกเหมือนว่าเวลาผ่านไปนานแล้ว

แม้จะพยายามข่มความกลัวไว้ แต่ร่างกายก็ยังสั่นเทา
อะไรง่ายอย่างหนักยิ่งกดทับร่างของผมไว้ นั่นอาจจะเป็นน้ำหนัก
ของความเป็นจริง แต่ก็เหมือนจะไม่ใช่มันคืออะไรกันนะ
ผมสงสัย แต่ไม่มีแรงมากพอจะยกแขนขึ้นสำรวจรอบกาย
สุดท้ายจึงยอมแพ้แต่โดยดี

คราวนี้ผมลองออกแรงที่ขาบ้าง ต้นขาพอจะมีแรงอยู่
แม้จะน้อยนิดแต่ก็ยังมีหวัง ผมพยายามขยับขาให้มากขึ้น แต่

ไม่นานก็ตระหนักได้ว่าท่อนล่างนั้นไม่รู้สึกรึถึงอะไรเลย ความผิดหวังถ้าโถมเข้ามา แม้จะพยายามขยับตัวทุกวิถีทางเพื่อลองงอเข้าดู แต่ก็ไร้ประโยชน์ ผมไม่รู้ว่ตัวเองฟิการไปแล้วหรือถูกทับตรงไหนบ้าง รับรู้ได้แต่ความอึดอัดเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

เมื่อสมองเริ่มแล่น ความรู้สึกก็ผุดตามมา ผิวแค้นที่คันชินกับสัมผัสจากริมฝีปากอุ่นร้อนจึงเริ่มฟุ้งว่าตอนนี้ไม่สบายเอาเสียเลย ตามมาด้วยความรู้สึกแปลกๆ ที่ไม่ใช่เพราะนอนทับอะไรบางอย่างที่ไม่ใช่เครื่องนอนนุ่มๆ แต่เป็นเพราะไม่มีใครคนหนึ่งที่ไม่มีความปลอยยให้ผมได้นอนในสถานที่แบบนี้ต่างหาก

คนคนนั้นอยู่ที่ไหนกันนะ ทำไมถึงไม่อยู่กับผมละ ทั้งที่เขาคอยอยู่ข้างกายผมเสมอมา ว่าแต่เขาคอนั้นชื่ออะไรนะ ทั้งที่เป็นคนที่ผมชอบมากแท้ๆ ผมนึกย้อนความทรงจำ รู้สึกได้ถึงหัวใจที่กำลังเต้นแผ่วเบาเหมือนไฟที่กำลังจะดับลง

ราวกับร่างกายกำลังลอยขึ้นสู่ผิวน้ำ ความทรงจำที่แตกออกเป็นเสี่ยงๆ เริ่มผุดขึ้นมาเป็นลำดับ ผมรู้สึกเหมือนสติกำลังจะหลุดลอย ทั้งชื่อของคนคนนั้น ทั้งความทรงจำที่พรังพรู ผมกระเสือกกระสนว่ายวนอยู่ในสิ่งที่ไม่เป็นจริง ร่างกายผมจมลงในบ่อน้ำ? หรือเพราะความทรงจำทั้งหมดที่หวนคืนมานะที่ทำให้ อึดอัดแบบนี้?

ชื่อกับใบหน้าที่พยายามนึกเท่าไรก็นึกไม่ออกเป็นของ
คนคนเดียวกัน แต่ผมกลับไม่อาจรับรู้ได้ว่าทั้งสองคือคน
คนเดียวกัน จนอึดอัดแทบบ้า ไม่ว่าจะนิสัยเล็กๆ น้อยๆ ท่าทาง
ที่เป็นเอกลักษณ์ แม้กระทั่งน้ำเสียง ผมก็ไม่รู้ว่ามันตรงกันเลย
สักอย่างเนี่ยะ มันน่าเหลือเชื่อจนเผลอคิดไปว่ามีใครขัดขวาง
ตัวผมไม่ให้เห็นความจริงเหล่านั้นอยู่หรือเปล่า มากกว่าที่จะเชื่อ
ว่าความสามารถในการรับรู้ของผมเสียหายไปเสียอีก ดังนั้นต่อ
ให้ตอนนี้ผมเป็นบ้า ทุกคนก็คงเข้าใจสถานการณ์ของผมแน่ๆ

ทว่าเรื่องนั้นก็ยังไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้สติของผมใกล้จะหลุด
ลอย แต่เป็นการตระหนักรู้ถึงความเป็นจริงของตัวเองต่างหาก
ที่ทำให้ผมแทบบ้า ตอนนี้ผมถูกหับอยู่ใต้ซากตึก นี่คือเรื่องจริง
ที่เกิดขึ้น และเป็นความจริงที่ไม่อาจปฏิเสธได้

ถึงอย่างนั้น สิ่งที่ไม่ได้อยู่จริงพวกนั้นก็ไม่ใช่ความฝัน
ทั้งหมด ทุกๆ อย่างมันชัดเจนมากจริงๆ นั่นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้น
จริง ผมจดจำทุกช่วงเวลาที่ถูกรักได้ ครอบครัวที่สองของผม
เพื่อนๆ ของผม และคนที่รักผมมากที่สุด คนที่ผมรักมากๆ

คนคนนั้นคือชายคนนี้

ผมอยากโอบกอดแทบจะเจตีกอดผมอยู่ให้แน่นแนบขึ้น
อย่างน้อยก็อยากยกศีรษะขึ้นมองอีกฝ่ายในความเป็นจริง และ

อยากจะพูดคุยกับเขา เพราะกลัวว่าอีกฝ่ายจะหมดลมหายใจแล้วทิ้งผมไว้คนเดียวไปเสียก่อน ผมไม่กลัววัตถุนิยมมีร่างกายหรือตรวจสอบลมหายใจของเขาเลยด้วยซ้ำ

สิ่งที่ตายแล้วต้องถูกฝังไว้ใต้ผืนดิน แต่ยังไม่มีใครตายเสียหน่อย ไม่สิ จะไม่มีใครตายทั้งนั้น ต้องเป็นแบบนั้นแน่ๆ อุตุสำหจจดจำช่วงเวลาที่ไม่เห็นราวกับใครบางคนใช้มีดคว้านออกไปได้ในที่สุดนี้นา ผมอยากร้องไห้ให้สุดเสียงสมกับความเศร้าโศกในใจ หยาดน้ำตาพากันหลังไหลออกมาไม่ขาดสาย ชำระล้างคราบฝุ่นตรงเปลือกตาให้หลุดออกไป

แพชองเจตตังยังมีชีวิตอยู่สิ ในเมื่อผมยังมีชีวิตรอดปลอดภัยเช่นนี้ เขาต้องยังมีลมหายใจให้สมกับที่ช่วยชีวิตผมเอาไว้ เพราะถ้าไม่เป็นแบบนี้ ผมรู้สึกว่ามันไม่ยุติธรรมเลยสักนิด แม้เป็นเพียงภาพฝัน แต่ผมก็ยื่นสองแขนออกไปโอบกอดคนที่ใช้ทั้งร่างกายของตัวเองปกป้องผมเอาไว้

ผมหวนนึกถึงตั้งแต่ช่วงเวลาที่พื้นของตึกแยกออกจากกัน ตอนนั้นเป็นช่วงที่ร้อนที่สุดของฤดูร้อน เป็นฤดูร้อนในปีถัดมา มันเป็นเวลาหนึ่งปีครึ่งนับจากที่ความสัมพันธ์ของพวกเรา ซึ่งผมคิดว่ามันจบลงไปตั้งแต่พิธีจบการศึกษาของเขาได้กลับมาเชื่อมต่อกันอีกครั้งโดยบังเอิญ

เราทั้งสองเรียนห่างกันสองชั้นปี อ่า...เราที่อายุห่างกันแค่สองปีกลับมีสิ่งที่ต่างกันอยู่เยอะแยะมากมายได้คบหากันซะอย่างนั้น ตอนนั้นแทชองเจอายุยี่สิบสี่ปี ตายทั้งที่อายุน้อยมากจริงๆ

ไม่รู้ว่าจะคิดไปเองหรือเปล่า แต่ผมรู้สึกว่ามันหายใจได้ลำบากมากขึ้น ก่อนที่ผมจะเลือกกลับหายใจอย่างสิ้นหวัง ในหัวก็นึกถึงช่วงเวลาที่ยืนตึกแยกออกจากกันขึ้นได้อีกครั้ง

ผมมาที่นี่เพื่อทำอะไรกันแน่ คงจะไม่ได้มามองหาที่ตายหรอกนะ

ผมก็นึกย้อนความทรงจำให้ลึกขึ้น ก่อนจะเจอช่วงเวลาที่เราได้กลับมาพบกันอีกครั้ง แทชองเจในวัยยี่สิบสามปีกับแทชองเจในช่วงที่เป็นเหมือนแบบอย่างของรักแรกนั้นเป็นคนที่ตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิง ใบหน้าที่มีรอยยิ้มประดับอยู่เสมอทุกครั้งที่เราเจอกันนั้นเย็นชาและแข็งกร้าว มือคู่หนึ่งที่เคยสัมผัสแก้มของผมอย่างอ่อนโยนอยู่บ่อยๆ หากสัมผัสโดนตัวผมก็จะชักหลบอย่างเย็นชา

หากผมยกเรื่องในความทรงจำออกมาพูด อีกฝ่ายก็จะแตกตันว่า ‘คิดว่าตอนนี้พวกเรายังเป็นเด็กนักเรียนมัธยมปลายกันอยู่อีกเหรอ’

แน่นอนว่าพวกเราไม่ใช่เด็กนักเรียนมัธยมปลายอีกต่อไปแล้ว แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าช่วงเวลาในตอนนั้นไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนไม่ใช่เหรอ ถึงอย่างนั้นเขาก็บอกให้ปิดเก็บความทรงจำพวกนั้นเอาไว้เหมือนกับที่เป็นมาตลอด

อีกฝ่ายผลักไสผม บอกให้ต่างคนต่างใช้ชีวิตไปอย่างที่เคยทำ ไม่เคยบอกเบอร์โทรศัพท์มือถือให้รู้เลยสักครั้ง และไม่เคยบอกว่าตอนนี้อาศัยอยู่ที่ไหน ริมฝีปากคู่นั้นที่เอ่ยออกมาเพียงถ้อยคำอ่อนหวาน บัดนี้ไม่มีอีกแล้ว

แต่ถึงอย่างนั้นอีกฝ่ายก็อ่อนโยนอยู่ดี บางครั้งก็แสดงออกมาทางแววตาราวกับฟ้องว่าตัวตนในช่วงเวลานั้นต่างหากคือของจริง อีกทั้งยังไม่เคยปฏิเสธผมที่ตามติดจนนำรำคาญและยอมมาเจอกันอยู่หลายครั้ง

คนที่ชื่อแทซองเจคือคนที่อยู่ต่อหน้าผมเสมอมา เป็นผู้ชายที่ผมรักอย่างไม่มีข้อแม้

แม้อีกฝ่ายจะทิ้งความทรงจำ ‘ดีๆ’ เอาไว้ให้ก่อนจากไป ทำให้ผมเสียใจและยังอาลัยอาวรณ์จนถึงตอนนี้ แต่ตอนที่ผมยังเด็ก ผมยังไม่เข้าใจว่าความรู้สึกนั้นคืออะไร แต่พอได้พบกันอีกครั้งก็ทำให้รู้ว่านั่นคือความเจ็บปวด...ความเจ็บปวดแบบเดียวกันกับที่ทิ่มแทงอยู่ในอกของพ่อแม่แม่กระทั่งยามนอน

ผมไม่อยากปล่อยให้เขาหลุดมือไปอีกครั้ง แม้ในตอนนี้จะรู้ว่ามันคือความยึดติด แต่ตอนนั้นผมไม่ค่อยมีสติเท่าไรนัก ทำให้ผมคอยวนเวียนและตามติดอยู่รอบกายของคนที่เคยบอกว่าไม่ชอบผม

ผมจดจ่อเพียงเขาเท่านั้น ไม่ให้ความสนใจต่อสิ่งใดอีก

เนื่องจากแทซองเจไม่ยอมบอกที่อยู่ ผมจึงสะกดรอยตามจนรู้ว่าเขาอยู่ที่ไหนแล้วดักรอ เพราะแบบนั้นผมเลยได้ยื่นประโยคที่ถามว่า ‘นายเป็นบ้าไปจริงๆ แล้วหรือไง’ อยู่หลายครั้ง ทว่าผมก็ยังทำตัวหน้าด้านหน้าหนาเพื่อให้ได้พบกับเขาทุกวิถีทาง ทั้งยังทำทุกอย่างเพื่อจะจีบเขาด้วย แม้ว่าแทซองเจจะเป็นลูกชายมาเฟียจริงๆ ตามข่าวลือ และผมเองก็กลัว แต่ผมก็ไม่สนใจ

แทซองเจเป็นคนแบบไหน ทำอาชีพอะไร เรื่องพวกนั้นไม่ใช่ปัญหาเลย ผมแค่ต้องการผู้ชายที่ซื้อแทซองเจเพียงเท่านั้น และคงเป็นเพราะอีกฝ่ายรับรู้ความรู้สึกของผม ท้ายที่สุดแทซองเจที่ยอมแพ้แล้วเลยพูดแบบนี้ออกมา

‘หากนรกและสวรรค์มีจริง นายคงได้ขึ้นสวรรค์ส่วนฉันคงลงนรก ถ้านายชอบฉันมากจนอยากคบกันขนาดนั้นละก็ งั้นลง

มาถูกไฟนรกเผาเผาไปด้วยกันสิ ถ้าไม่ได้เตรียมใจที่จะทำเรื่องนี้ ก็อย่าโผล่หน้ามาให้ฉันเห็นอีกเป็นครั้งที่สอง'

ผมรู้เจตนาที่แท้จริงที่อีกฝ่ายพูดแบบนี้ออกมา เหมือนเป็นการบอกว่าทุกๆ ที่มีคนดีๆ อยู่รอบตัวมากมาย เรียนที่โรงเรียนดีๆ ทั้งยังใช้ชีวิตได้เป็นอย่างดี ดังนั้นอย่าเลือกทำสิ่งที่น่าเสียดายเลย ผมเข้าใจคำพูดนั้นที่สื่อความหมายว่าไม่อยากให้ผมเลือกตกนรกไปด้วยกัน และผมก็ตอบกลับไปว่า 'เข้าใจแล้ว ผมจะลงนรกไปกับพี่'

แม่แทซองจะเย้ยหยันว่าผมเลือกทางเดินที่ผิดมหันต์ แต่ผมรู้ดีว่าในใจของอีกฝ่ายนั้นคงไม่รู้ว่าจะทำยังไงดี ดูท่าอีกฝ่ายจะไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมผมถึงเลือกทั้งทุกอย่างมาหาเขา แต่สิ่งที่แทซองเจมองข้ามไปก็คือความรู้สึกจริงแท้ ไม่ล้อเล่นของผม

ตั้งแต่เริ่มทำตัวบ้าดีเดือดเพื่อให้แทซองเจตกหลุมรักอีกครั้งนั้น ผมได้เตรียมใจที่จะกลายเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดในทุกการกระทำของเขาไว้แล้ว เคยคิดถึงขั้นว่า ถ้าจะต้องหลบไปซ่อนตัวที่ไหนสักแห่ง ผมก็เต็มใจจะหนีไปด้วยกัน แน่แน่นอนว่าตอนนั้นผมยังเด็ก แขนขายังปกติดี และความจำยังสมบูรณ์ดี

จึงกล้าเผชิญหน้ากับสิ่งใหม่ๆ และมีไฟจะทำสิ่งที่ตั้งใจให้สำเร็จ ไม่ใช่แค่ทำอะไรผิวเผินไม่ให้ตัวเองต้องอดอยากเพียงแค่นั้น

ความรู้สึกของผมส่งไปถึงเขาไหมนะ แต่เราก็ได้พบกันใหม่อีกครั้ง และคบหากัน การที่มันเป็นแบบนี้ก็เพราะเราต่างยังมีความรู้สึกให้กัน และยังคงคิดถึงกันอยู่เสมอ ความสัมพันธ์ระหว่างเราที่ผมคิดว่าจบไปแล้วได้กลับมาเชื่อมต่อกันอีกครั้ง โดยบังเอิญ ในโลกที่ไม่เป็นจริงนั้น

ผมรักแทซองเจมาก มากจนหากต้องเลือกใส่ของลงในกล่องสมบัติได้เพียงอย่างเดียว ผมก็อยากจะได้ความทรงจำของทุกช่วงเวลาที่ได้อยู่กับอีกฝ่ายลงไปให้หมด ทุกช่วงเวลาที่ผมได้รักแทซองเจ และทุกช่วงที่แทซองเจได้รักผม ความทรงจำเหล่านั้นช่างงดงามและล้ำค่าเสียจนผมเสียดายและเสียใจมาก ที่มันต้องจบลง ณ ที่แห่งนี้